

- 3 Urednikova beseda
- 4 Frančiškova duhovnost
V služenju ljudem na poti
- 6 Naša evangelizacija
Srečanje ob jaslicah 2016, Gorica (I)
- 8 Iz naših družin
Dogajalo se je na goriškem pred 100 leti
»Okroglo« smo praznovali
Zahvala za dan med sestrami in brati
Skupaj pod Marijin plašč
- 18 Frančiškov svetni red
Kateheza papeža Frančiška o poroki
in zakonski zvezi
Miguel De Cervantes
- 22 Mladi Frančišku
Bodi dober, delaj dobro
- 26 Pravičnost in mir
Pričevanje sestre Donatelle
- 30 Razvedrilo
Nagradna številčnica
- 31 Korenine in sadovi
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (22)
- 34 Sveta dežela
Novo svetišče Sv. Janeza Pavla II. v Krakovu
Novice iz Svete dežele
Moj slovenski camino
Počitniški potopis po Karelji, Norveški,
Švedski, Finski, Talinu in St. Peterburgu
Romanje k sv. Martinu v Tours, Francija
Transibirska 2016 – Kazanska ikona bogorodice
Romanje v Indijo

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj:

Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zb/

Za založbo:

Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:

Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto:

revija.bf@fsr.si

Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Benjamin Tomažič (Napovednik)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:

Aleš Porenta

Fotografije:

Naslovka: Begunci in migranti na poti čez morje, internet
Ostalo: Internet, arhiv revije BF

Oblikovanje in priprava:

Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: Tiskarna Pleško d.o.o., Medvode

Naklada: 2.250

Naslov uredništva:

Frančiškanski trg 1, SI-8000 Novo mesto
tel.: 07-338-14-77
E-mail: **revija.brat.francisek@ofm.si**
faks 07-338-14-79

Rokopisov in slik ne vračamo.
Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:

Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana

TRR SI56-2420-1900-4608-820
Raiffeisen banka d.d. Maribor; sklic na 00 700-16.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Letošnja zima je očitno ostala brez zob, saj ni in ni bilo pravega mraza, snega po nižinah pa je bilo res samo za vzorec. Narava že nestrpnost pričakuje spomladanskih otoplitev, da bodo lahko rastline vzbrstele in pognale, da se bo živalski rod pomladil, da se bo led človeških src stalil. V letu usmiljenja je slednje še kako pomembno in potrebno.

Neskončne množice beguncev in migrantov, ki že od poletja prehajajo skozi našo deželo, ki jih tudi zima ni ustavila, še naprej, kljub zaostritvam prehodov čez mejo, čakajo na vstop v »obljubljeno deželo«. Z begunsko-migrantsko problematiko se bomo konkretnije srečali v tej številki revije Brat Frančišek.

Začeli bomo z razmišljanjem vodje Jezuitske službe za begunce p. Robina Schweigerja SJ, ki je podal nekaj izkustev svojega srečevanja z begunci.

O beguncih na Goriškem iz časa prve svetovne vojne pa imamo zapis pričevanja Valentinine matere.

V krogu Frančiškovih bratov in sester se je zgodilo kar nekaj praznovanj in skupnih druženj, o čemer lahko preberemo v rubriki Iz naših družin.

V rubriki OFS začenjamo z nizom katehez papeža Frančiška, ki jih seveda lahko uporabite tudi v svojih domačih družinah.

Med znanimi člani Frančiškovega svetnega reda bomo tokrat spoznali Miguela de Cervantesa, ki je skozi izkušnjo ujetništva in begunstva spisal znanega Don Kihota.

Z mladimi se bomo v letu usmiljenja učili biti dobri in delati dobro. Lahko se pridružite tudi mladi po srcu.

Vsekakor je izkušnja dela z ubogimi velika in bogata, kar lahko razberemo tudi iz pogovora s sestro Donatello v rubriki Pravičnost in mir.

Svetodeželska rubrika nam kot vedno prinaša obilo zanimivega branja potopisov in utrinkov iz »obljubljene dežele«.

Redni prejemniki revije (razen članov Društva prijateljev Svete dežele, ki prejmete revijo iz članarine) v tej številki prejmete tudi položnico, s katero lahko podprete izdajanje Brata Frančiška. Poljuben znesek kot dar za revijo nakažete na račun NS FSR. Bog naj vam povrne za vašo velikodušnost.

Drage bralke in bralci naše in vaše revije Brat Frančišek, na tem svetu smo vsi tujci in popotniki, zato bodimo usmiljeni drug do drugega, da bomo tudi sami nekoč deležni usmiljenja.

Vse dobro! Br. Janez Papa

V služenju ljudem na poti

Obeguncih se bolj malo piše, razen za svetovni dan beguncev, ki se praznuje 20. junija. Takrat se veliko piše in govori o beguncih, o njihovih pravicah, težavah, problemih, skratka izzivih, s katerimi se srečujejo begunci v novi deželi ali na poti v kakšno državo. Pa tudi kakšna pozitivna zgodba se najde, kjer pokažejo, kako so se begunci že integrirali v družbo. Lansko leto pa se je veliko pisalo o t. i. kvotah, to je številu beguncev, ki naj bi jih sprejele evropske države, saj Italija in Grčija ne moreta več sprejeti toliko beguncev. Trenutno pa se Evropa že več mesecev sooča z veliko begunsko krizo in se o njej veliko piše. Lahko smo zadovoljni, da Nemčija še sprejema begunce, ki so večinoma iz Sirije, Iraka in Afganistana.

Širši kontekst evropskega begunskega področja

Eden naj večjih problemov, ko govorimo ali pišemo o beguncih v Evropi, je predvsem v trdnjavski miselnosti Evrope. Evropa je in postaja vedno bolj trdnjava, v katero je težko vstopiti po legalni poti. Zato morajo begunci uporabiti poti raznih kriminalnih družb, da jim pomagajo na poti v Evropo. Če pogledamo onstran schengenske meje, lahko opazimo velik pritisk na zunanje meje Evrope. Razni vojaški konflikti, vojne, krize in revščina na Bližnjem vzhodu in v Afriki samo povečujejo pritiske na zunanje evropske meje.

Evropa bi morala zapustiti svojo trdnjavsko miselnost in bolj odpreti vrata organiziranemu priseljevanju. Italijansko združenje za begunce Center Astalli

že dalj časa lobira za t. i. humanitarne kanale, da bi se izognili novih žrtvam v Sredozemskem morju. Če bodo uslišani, ne vemo, a gotovo je treba nekaj storiti, da bi Sredozemlje ne bilo več pokopališče za mnoge, ki prihajajo v Evropo.

Mnoge nevladne organizacije in tudi drugi poudarjajo, da rešitev za begunsko problematiko ni nadzor meja, temveč več prizadevanja za razvoj dežel, iz katerih prihajajo begunci. To pomeni tudi več razvojne in humanitarne pomoči za te dežele, v katerih že več let traja vojaški konflikt ali je močno navzoča revščina. Le tako se bodo stvari dolgoročno spremenile.

Slovenija je del Evropske unije

Jezuitsko združenje za begunce Slovenije se navdihuje ob **Jesuit Refugee Service** (angleška kratica JRS, Jezuitsko združenje za begunce), ki je mednarodna katoliška organizacija, katere poslanstvo je spremljati begunce, jim služiti ter zagovarjati njihove pravice. V Sloveniji je bil urad odprt na praznik sv. Jožefa (19. marca) leta 2002.

Dejavnosti *Jezuitskega združenja za begunce Slovenije* so pravno svetovanje, psihosocialno svetovanje in podpora, pastoralna skrb, ozaveščanje javnosti, raziskave in mrežno delo ter zaščita človekovih pravic.

Trenutno je v Azilnem domu vrtec za otroke in tudi kreativne delavnice za moške, ki jih izvajajo prostovoljci pri naši nevladni organizaciji. V Centru za tujce izvajamo psihosocialno in pastoralno pomoč. Pomagamo pa tudi beguncem, ki so že prejeli status begunca, da se lažje integrirajo v slovensko družbo. Pri našem delu je pomembno tudi medijsko področje. V ta namen imamo vsako tretjo nedeljo v mesecu ob 18.30 na Radiu Ognjišče redno mesečno oddajo z begunsko tematiko z naslovom *Gradimo odprto družbo*.

Preko teh oddaj ozaveščamo slovensko javnost glede begunskih, migracijskih in razvojnih vprašanj.

Misel za konec

Jezuitsko združenje za begunce Slovenije že od svojega začetka služi ljudem na poti ne glede na vero, raso ali narodno pripadnost. Tega se bo držalo tudi v prihodnje. Slovenija je za mnoge še vedno bolj tranzitna kot pa ciljna država. A tudi to se lahko spremeni. V duhu solidarnosti in delitve bremen med

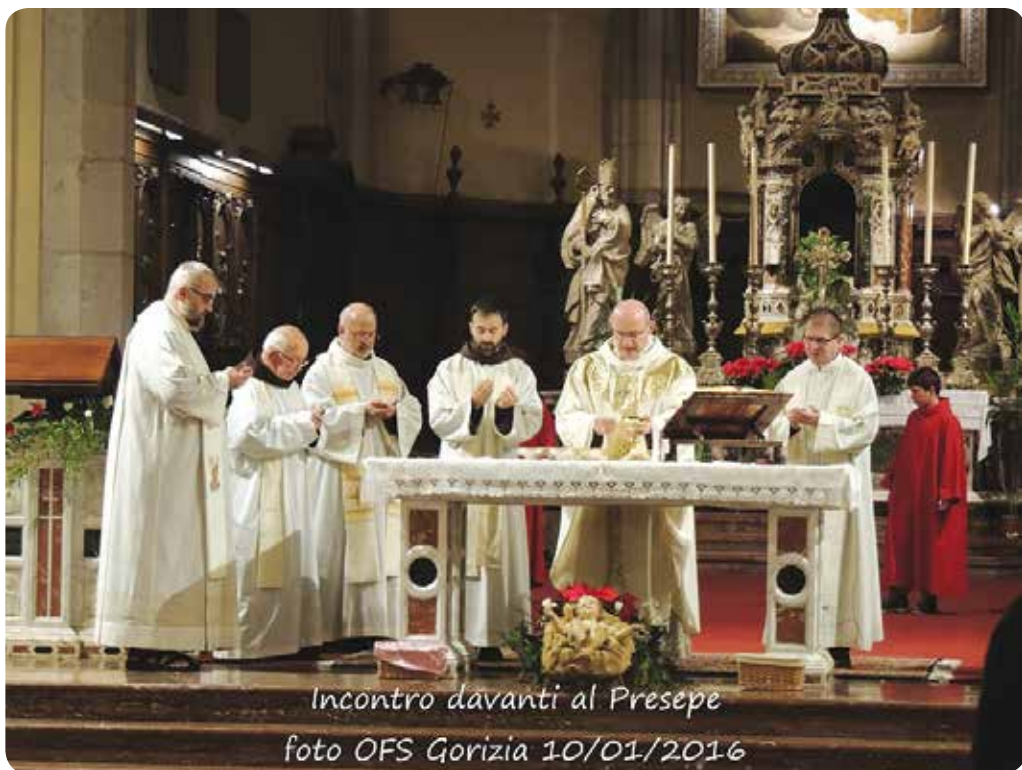

evropskimi državami bo v naslednjih dveh letih RS sprejela 250 beguncev. Številka ni velika v primerjavi z drugimi evropskimi deželami, a je velika za Slovenijo.

Evropa, enako tudi Slovenija, postaja vedno bolj multikulturna, multietnična in multireligiozna. Bomo znali sprejeti ta izziv v naši domovini in bili odprti do tujih ljudi?

p. Robin Schweiger

Incontro davanti al Presepe
foto OFS Gorizia 10/01/2016

Srečanje ob jasliah 2016, Gorica (I)

Samo leto ali dve po »padcu« meje med Slovenijo in Italijo smo se bratje in sestre Frančiškovega reda in drugi prijatelji svetega Frančiška ter ljubitelji jasliah iz Gorice in Nove Gorice na pobudo sester in bratov iz Italije prvič zbrali na Sveti gori, da bi skupaj začeli celiti rane, ki jih je povzročila dolgoletna ločitev. Potem smo se redno srečevali vsako prvo nedeljo po prazniku Gospodovega razglasenja (Sveti trije kralji), izmenjaje na slovenski in italijanski strani. Na pobudo goriškega nadškofa mons. Carla je bilo letošnje srečanje, sicer že deveto po vrsti, drugačno kot predhodna – že

Incontro davanti al Presepe
foto OFS Gorizia 10/01/2016

v vabilu v prejšnji številki BF ste to lahko zaznali. Zbrali smo se v goriški stolnici, prisluhnili otroškim božičnim pesmim v obeh jezikih, potem pa smo se neposredno povezali s s. Donatello, »angelom« v otroški bolnišnici Caritas Baby Hospital v Betlehemu in prisluhnili njenemu ganljivemu pričevanju in odgovorom na vprašanja. Posebno moramo poudariti njeno globoko upanje, da bo nekoč, kot je leta 2004 padla meja med Gorico in Novo Gorico, padla tudi meja in izginil zid med Betlehemom in Jeruzalemom.

Potem smo skupaj obhajali še dvojezično sveto evharistično daritev in srečanje smo zaključili z agape v domu Pastor Angelicus. Pohvalno je, da se srečanj redno udeležujejo sestre in bratje iz vseh KB OFS koprške pokrajine in iz Furlanije Julijske Krajine. S prijaznim sestrinim dovoljenjem objavljamo prevod njenega pričevanja. Pripravila ga je Kristina Škibin, ki je pogovor tudi simultano prevajala. Prihodnje, jubilejno 10. srečanje bo na Sveti gori.

Stanko Šorli

Incontro davanti al Presepe
foto OFS Gorizia 10/01/2016

Dogajalo se je na goriškem pred 100 leti

V naših krajih se prisilne selitve niso dogajale le pred sto leti, dogajale so se med vojnama, po drugi svetovni vojni, dogajale so se skozi vso človeško zgodovino. Zdi se, da je to večer proces. V daljni preteklosti so ljudstva iskala prostor za nove naselbine, rodovitnejšo zemljo. Ljudje so bežali pred spopadi, vojnama, lakoto, naravnimi nesrečami. Tako je tudi danes – vojne, kriminal, politična, etnična, verska preganjanja, življenje v revščini in obupu silijo ljudi, da si poiščejo boljše in varnejše življenje ... Ko bi le odgovorni ljudje, ki imajo sredstva in politični vpliv, hoteli spremeniti žalostne razmere v svetu tako, da bi se odrekli sli po moči in bogastvu in bi vse svoje sile usmerili v reševanje in odstranjevanje problemov, ki povzročajo stiske in trpljenje ter velike migracije, bi se število beguncev kmalu zmanjšalo!

Če smo kristjani še posebej dolžni pomagati nesrečnim beguncem in ranljivim kategorijam ljudi, si moramo

prizadevati tudi za trajen mir in dobro v svetu. Če jim že drugače ne moremo pomagati, storimo to s strpno in prijazno držo do prišlekov, z molitvijo in dobrimi deli v okolju, kjer živimo.

In še misel br. Stanka Šorlija: »Morda so danes reke beguncev Božji namig, znamenje, da smo doslej premalo molili, predvsem pa premalo naredili za mir. Premalo cenimo družino in premalo ljubimo življenje ...

Zdaj imamo čudovito priložnost, da se poboljšamo. Sv. Frančišek je šel k sultanu, zdaj k nam kar sami prihajajo bratje muslimani. S svojim vedenjem jim pokažimo, kako živimo in delamo kristjani! In ne pozabimo: Molitev vedno pomaga, včasih pa pomaga samo molitev!«

Zgodba o odhodu v begunstvo

Tudi naši starši, none in tete so še kako dobro vedeli, kaj pomeni begunstvo, kajti dežela Goriško-Gradišćanska je postala že v maju 1915 del velikega bojišča – soške fronte. Bila je priča krutim in krvavim vojaškim spopadom. Možje in fantje so večinoma odšli kot avstrijski vojaki na vzhodno fronto že poleti leta 1914. V Galiciji in Karpatih, daleč od doma, so se spominjali svojih družin, ki so tedaj še uživale varljivo zatišje. Po začetnih bojih

med vojaki italijanske in avstro-ogrške armade na soški fronti sta obe vojski, vsaka na svoji strani, ukazali izselitev prebivalstva iz krajev v neposredni bližini frontne črte. Žene, otroci in starčki so pričeli zapuščati svoje domove že v pozni jeseni leta 1915, večina pa v juniju 1916. Prihranjene so jim bile vojne grozote, vendar je bilo njihovo življenje v pregnanstvu zelo težko. Tri in pol leta so morali živeti v pomanjkanju, daleč od doma, na Kranjskem in Štajerskem, na Češkem in Moravskem, mnogi v številnih taboriščih. Vasi v Soški in Spodnji Vipavski dolini so se izpraznile. Avstrijsko odločitev, da iz političnih razlogov prebivalcev Gorice ne izselijo, so kasneje z življenjem plačali številni Goričani.

Mojim prednikom, Lovčevi družini z Volčje Drage se v začetku poletja 1916 ni pisalo dobro. Gorje se je začelo z eksplozijami na Volčji Dragi, na železniški postaji, oddaljeni kakih dvesto metrov od domače hiše. Iz daljave so Italijani s težkimi topovi dolgega dometa obstreljevali pomembne strateške cilje, kjer so avstro-ogrski vojaki utrjevali položaje pred italijanskimi poskusi, da bi prodrli v notranjost monarhije. Ogromne neeksplozirane granate so domačinom še dolga desetletja grenile življenje pri obdelovanju zemlje in pri gradnji. Veliko mladih ljudi in otrok je izgubilo življenje, ko so po vojni pobirali staro železo po gmajnah in dolinah.

Monte Santo (Gorizia) 1916 - Sveta Gora (Gorica) 1916

Na postaji je stal vlak, poln orožja in streliva. Ko so ga italijanski minometalci obstreljevali z granatami, je strahovito pokalo ter oglušujočih detonacij in pokov ni hotelo biti kraja. Lovčevi otroci so z mamo planili iz hiše in bežali proti železniški progi, speljani med Lovčevim domom in gozdom, ki se dviga nad naseljem. Preplašeni so se pognali v tek čez progo za hišo, gor v njihov hrib. Mama Pepca, ki je nesla v naročju malo Marijo in je v drugi roki tesno držala Lojzeta, je priganjala starejšega sina Štefana in hčerko Vido.

Bolna nona Nanca se žal ni mogla premakniti in je ostala v hiši. Stari oče Tone je bil zdoma. Tistega dne se je ravno namenil odpeljati kravo na varno, k prijateljem v bližino Rihemberka, današnjega Branika. Tako je tedaj premišljevala njegova snaha Pepca: »Ko bi vsaj otroke rešila! Za vsak slučaj bomo tekli čez progo na hrib.« »Teci, teci!« je klicala otrokom, medtem ko so bežali. Strahovite eksplozije so se še dolgo na-

daljevale, potem je le še treskalo in pokalo. Večji in manjši kovinski kosi so leteli po zraku. Pepca je pograbila najmlajša dva in ju vrgla v jarek pod grivo, tja pod strmo travnato pobočje ob železnici. Zdelo se ji je, da bosta tako varnejša. Tokrat jim je bila sreča mila.

Edini, ki jo je tistega dne resno skupil, je bil stari oče. Ko je peljal svojo sivko po cesti pri Morelovcu,

so mu na poti proti Prvačini prihajali naproti vojaki na konjih. Peklensko pokanje in streljanje na železniški postaji je živali tako splašilo, da so ponorele. Podivjani vojaški konj je podrl starega očeta na tla, ga poškodoval, da je nemočen obležal na kraju nesreče. Ko je bilo najhujše mimo, so ga vojaki odpeljali v poljsko bolnišnico, kjer so mu očistili

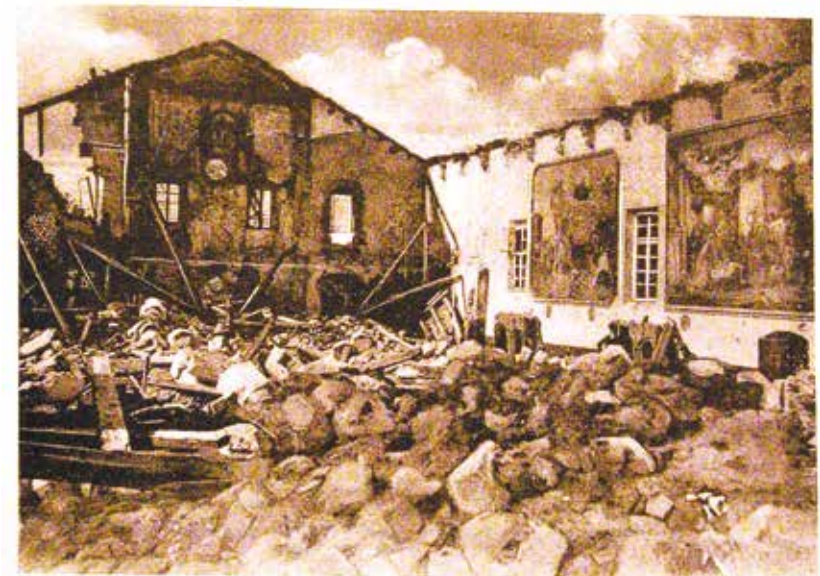
rane in ga obvezali.

»Kaj moramo res v begunstvo?« se je v obupu spraševal starček. »Le kako naj zapustim svojo hišo, čebele, živali, ljubljeno polje in hrib, vse, kar sem si v teh letih težko prigaral, s tolikšnimi žrtvami?«

Bil je že skrajni čas, da se umačnejo pred hitro bližajočo se fronto. Le kam naj gredo žene, otroci in stari ljudje, da bodo na

varnem? Čez noč so se odločili, da se pridružijo sovaščanom in se podajo na pot proti Rihemberku, potem se bodo podali v notranjost, če bo treba.

Mama Pepca je bila neustrašna. V naglici je zbrala najnujnejše, nekaj hrane in oblačil. Naložila je stvari na borelo (dvokolesnik oz. ciza, ki jo potiskaš). Na vrhu je bilo komaj prostora za enega

Zerschossenes Kloster in Monte Santo bei Görz.

otročička. Tja je posedla malo Marijo. Za štiriletnega Lojzeta na žalost ni bilo več prostora. Počasi, a pogumno so se napotili peš proti zaselku Svino, ki je oddaljen petnajst kilometrov od doma. Mali Lojze je celo pomagal potiskati borelo z bornim premoženjem. Starejša dva otroka, Vida in Štefan, sta hodila spredaj z drugimi vaščani.

Svino (danes se zaselek imenuje Zavino, ima slabih sto prebivalcev) pri Rihemberku leži kakšen kilometer oddaljeno od glavne ceste, ki pelje iz Vipavske doline na Kras. Skrito je med grički nad Spodnjo Branico. Hiše so pozidane na pobočju, ki gleda proti zahodu, v varnem zavetju Malega Školja. Sramežljivo se skriva med blagimi vinorodnimi griči. Zdi se pozabljeno od sveta. Opaziš ga le iz daljave, s ceste, ki se vzpenja na kraško planoto. Danes so stare kamnite hiše v vasi prenovljene ali pa povsem zapuščene. Mnoge je že načel zob časa in dolgo ne bodo več mogle kljubovati. V vasici so še ohranjene stare kolone (s kamnom

obokan vhod, kraški portal) kovačija in lepa obnovljena kapelica, posvečena Devici Mariji. Pozdravi te ob prihodu v vas in na njej prebere popotnik napis: »Postavila soseska Svino z volilom pokojnega Antona Furlana in svojimi prispevki Bogu v čast in slavo Mariji. Svino 1902.«

Tu so morali vedno živeti dobrosrčni in plemeniti ljudje, saj so odprtih rok sprejeli uboge begunce in jim nudili začasno zavetje. Kdo ve, pri kom so se mudili Lovčevi? Morda pri Furlanovih, Bandljevih ali kakšni drugi velikodušni družini? Nekaj časa so na varnem čakali na vlak, ki naj bi jih odpeljal stran od fronte, na Kranjsko ali Štajersko. Pepca pa se je morala iz Svinega nekajkrat vrniti domov na Volčjo Drago. Zdaj so pogrešali to, zdaj ono. Vsakokrat je odšla po kakšno stvar. Vračala se je ponoči, ko so metali rakete in se je svetilo. Tako je lahko v hiši videla

in poiskala stvari, ki so jih potrebovali.

A tudi na Svinem kmalu ni bilo več varno in slednjič je le prišel dan odhoda v begunstvo. Kam, kako? Naložili so se v vagone in otroci so se edini veselili. Zanje je bila to še ena v vrsti novih izkušenj in dogodivščin, ki so jih doživljali v zadnjem času. In na vlaku je bilo tako lepo in imenitno. Še nikoli prej se niso na njem peljali in še dober obrok hrane so dobili povrh. Vojaki so namreč v velikem loncu prinesli nenavaden rožnato obarvan močnik. Razdelili so ga med lačne potnike v pločevinastih vojaških menažkah. Otroci so posedli na tla vagona in si položili posodo v korak med noge. Medtem ko so jedli slasten obrok, so na železniški postaji ravno začeli premeščati vagono. Manevirali so s silo, vagoni so se stresali in mnoge čutare so se prevrnile z močnikom vred. Kakšna škoda!

»Arduh, kaj bo pa zdaj?« je kriknila mala Marija. Ojoj, čutara se je preobrnila in ostala je brez močnika. Razlil se je po vagonu. V svoji otroški govorici je namreč posnemala nonota Toneta.

V begunstvo sta seveda odšla tudi stari Tone in nona Nanca. Druge izbire ni bilo – oditi ali umreti.

Smrt je neizprosno vihtela koso po Vipavski in Soški dolini. Najobilnejšo žetev je imela na Škabrijelu, Sabotinu, Sveti gori in Svetem Danijelu ... Uničujoča svinčena toča je neusmiljeno kosila vsevprek, po ljudeh, živalih, drevesih. Ogenj je sežigal vse, kar mu je prišlo na pot, hiše, cerkve, mostove ...

V Vačah pri Litiji

Zasavje, daleč od fronte, je predstavljalo cilj številnih goriških beguncev, tudi Lovčeve Pepce in njenih štirih otrok,

bolehne tašče Nance in tasta Toneta. Družina se je nastanila pri dobrih ljudeh v vasi Vače pri Litiji in mati se je nemudoma lotila dela. Odšla je na dnino h kmetom, da je zaslužila vsaj za hrano. Pomagala sta ji tudi starejša otroka Štefan in Vida, medtem ko nista bila v šoli. Lojze pa ni vedel, kaj bi. Bil je bistrre glave, a nemiren in nagajiv. Všeč mu je bilo splezati na visoki zid ob cesti in iz dolgega časa si je fantek domislil lučanja kamenja na cesto, tudi na mimoidoče, če so bili ravno takrat na njegovem dosegu. Mama je žalostno prisluhnila pritožbam Vačanov. Nekaj je bilo potrebno storiti! Pepca je bila v resni stiski in odšla je po nasvet h gospodu župniku. On ji bo najbolje svetoval, si je mislila zaskrbljena mati. In res se je tako zgodilo.

»Bom že jaz uredil, da bo prav,« je gospod obljubil zaskrbljeni materi. »Naj pride v šolo že jutri,« je še dodal.

»Tako majhen je še,« si je mislila mati. Dopolnil je namreč štiri leta. A kaj, ko druge izbire ni imela.

Ne, ni ga bilo lahko pripraviti za pot v župnišče, kjer je potekal pouk. Sestra Vida si ga je morala naložiti na hrbet. Ko je tako sedel baci baci (sedeti okobal) na Vidinih ramenih, je moral Štefan hoditi pred njima s hlebčkom svežega kruha. Le tako so lahko nemirnega fantiča zvabili v šolo.

Vedoželjen in bistrre glave, kot je bil, se je takoj sprijaznil z izgubo svobode in rad se je učil. Prav kmalu se je izkazal kot marljiv in poslušen učenec. Bil je vselej odličnjak, v veliko radost mami in gospodu župniku.

Nona Nanca se ni nikoli več vrnila na Primorsko. Pepca je za bolno taščo lepo skrbela, čeprav ji ta ni bila ne vem kako naklonjena. Bila je vodenična in nepokretna, pred smrtjo je strašno tr-

pela. Snaha je res imela z bolnico veliko skrbi in dela, a ni nikoli potožila, tudi pozimi ne, ko je morala prati na kupe rjuh v ledeni Savi. Od none Nance se je družina poslovila na vaškem pokopališču v Vačah in se kmalu po žalostnem dogodku podala na pot proti domu.

Po ustavitvi bojevanj v mesecu novembru leta 1918 so se preživeli begunci pričeli vračati na svoja pogorišča. Tudi Lovčeva domačija je bila v ruševinah. Možje se še niso vrnili z bojišča. Stiske mladih žena-begunk so bile neizmerne, izkušnje bolj trpke kot pelin. Ostale so same brez strehe nad glavo z nebogljennimi malčki in starci!

Pepca je pogumno prenašala gorje, močna in globoko zasidrana vera v srcu ji je pomagala premagovati bridke razmere, ki jih je doživljala po vrnitvi iz begunstva. Na srečo so Lovčevi našli začasno zatočišče pri ovdovelem očetovem svaku, dobrem stricu Pepetu, ki je bil tudi sam z družino v težavah. Komaj si je za silo zakrpal poškodovano hišico. Zasmilili so se mu sorodniki in vzel jih je pod streho.

Po mamini pripovedi zapisala
Valentina Ščuka OFS

»Okroglo« smo praznovali

V nedeljo, 22. novembra 2015, na god sv. Cecilije, smo se bratje in sestre iz KB Podnanos, Otlica in Vipavski Križ, zbrali v kapucinskem samostanu v Vipavskem Križu, da smo skupaj praznovali okroglo obletnico (psst! glej naslov) naše s. Stane. Če je kdo še ne pozna – s. Stanislava Gorenc je predsednica pokrajinskega sveta OFS Koprške škofije, predstavnica OFS pri FRAMI in FO v narodnem svetu FRAME in tajnica v KB OFS Podnanos. Vsak lahko vidi, da ima s. Stana polno težko izgovorljivih nazivov, iz katerih izhaja polno služb, premore pa tudi obilo smeha in optimizma.

Najprej smo se zbrali v samostanski kapeli pri molitvi pred Najsvetejšim. Da je rožni venec molitev, ki človeka RES umirja, sta dokazala dva naša brata, ki sta se vanjo prav kmalu globoko zatonila. Njunjo dihanje je postajalo vse bolj umirjeno in tako globoka zamaknjenost je povzročila pristno otroško veselje sestram, ki so bile zraven. Upam, da se je tudi Gospod veselil z nami. Mašo sta darovala br. Marjan in br. Placid, potekala pa je v znamenju hvaležnosti za vse

darove, ki nam jih Gospod daje po s. Stani. Za sklep smo ob zanesljivi intonaciji brata Gregorja zapeli Marija, mati moja. Sproščeno druženje smo nadaljevali v samostanski obednici ob obloženi mizi, zdravici, pogovorih, pesmi in smehu. Kovali smo tudi načrte za prihodnost. Kako lepo je, če nas Gospod druží v hvaležnosti in preprostem veselju ...

Mir in dobro!
A. S.

Zahvala za dan med sestrami in brati

So ljudje, ki ti polepšajo trenutke, te iz težkih trenutkov prestavijo v lepe, ti podarijo svoj čas. So ljudje, sestre in bratje, taki, kjer je preprosto beseda HVALA premalo!!! Najlepše darilo, ki ti ga lahko da nekdo za rojstni dan, je molitev. No, ravno to in še več so mi podarili ob mojem praznovanju Frančiškove sestre in bratje KB. Skupaj z brati Placidom, gvardijanom svetokriškega samostana, Marjanom in Gregorjem so oblikovali nepozabno bogoslužje. In kako zelo dobro me poznajo, celo bolj kot sama sebe, sem prepoznala ob koncu bogoslužja, ko je zazvenela moji duši zelo draga, pomenljiva pesem: Marija, mati moja. Navdihuje me stavek našega sv. Frančiška: Bog mi je dal brate. Vedno nam da vse o pravem času in tako jih je dal tudi meni, hvala zanje, hvala svetokriškim za podarjeno slavo, srečanje, za vsa predhodna srečevanja, za vse trenutke skupnih doživetij vsakemu posebej, posebno pa še gvardijanu Marjanu, ki nas vedno prijazno gosti in ugodí našim prošnjam za prostore, ki jih potrebujemo za naša srečanja. Hvala br. Placidu za mesečna pisanja, s katerimi nas seznanja z bogatimi vsebinami spisov, godovi in rojstnimi dnevi naših sester in bratov v KB. Oba se res neutrudno in nesebično razdajata. Hvala Nebeškemu Očetu za milost in prepoznavanje slišanja poklicanosti, hoje po čudoviti poti, po kateri hodim skupaj s sestrami in brati, sledim delom in načinu življenja sv. Frančiška, sv. Klare, ter našima zavetnikoma sv. Elizabeti in sv. Ludviku. Sv. Ludvik nas nagovarja s svojo poštenostjo, pravičnostjo, zvestostjo in posredovanjem, sv. Elizabeta nam je s popolnim razdajanjem za reveže čudovit

zglede, kako naj se v življenju prepletata molitev in dobrodelnost. Živeti evangelij po načinu asiškega ubožca ni lahko, zahteva odpoved sebičnosti, odprtost srca za potrebe pomoči potrebnih in odločitev za Njega. Leto posvečenega življenja je, leto molitve za mir in tu je tudi leto Božjega usmiljenja. Ta čas še posebno od nas zahteva čuječnost, bistrost, da odkrijemo Duha, da bi prepoznavali in razločevali. Ne netimo požarov, prižigajmo luč, ogenj veselja, bodimo nosilci in prinašalci miru, predvsem pa veseli kristjani, tudi ob malo manj lepim, srečnim trenutkih, saj prav ob teh rastemo in se srečamo z Njegovim trpljenjem. Prav pa je, da se ob takih srečanjih, čeravno nekateri morda ne zmorejo smrti sprejeti le kot prehod iz tuzemskega življenja v onostranstvo, spomnimo vseh naših pokojnih sester in bratov. Naš vzornik jo je lepo poimenoval sestra smrt, kot vse ostalo stvarstvo, ogenj, luno, sonce, in da, res bi ta svet potreboval sv. Frančiška spet ...

Adventni čas je tu, čas umirjanja, razmišljanja, zazrtosti vase, pogleda vase, v naša srca. Čas pričakovane nečesa nepričakovanega, pustimo se dotakniti Njegovi roki, voditi Njegovemu glasu, postavimo ga v središče svojega življenja. Živeti evangelij po načinu asiškega ubožca ni lahko, zahteva odpovedi sebičnosti, odprtost srca za potrebe pomoči potrebnim in odločitev za Njega. Hvala vsem, ki ste si vzeli čas za to srečanje, ga organizirali, hvala, da sem imela milost deliti svojo »okroglost« z vami, praznovati in to zapisati v trajne, neizbrisne spomine. Vsem vam in vašim bližnjim ter vsem drugim Frančiškovim širom sveta želim doŽIVET adventni, predbožični čas, ostanimo povezani z vezjo ljubezni, blizu drug drugemu v odrešujoči ljubezni ...

Mir in dobro
Stanislava Gorenc

Skupaj pod Marijin plašč

»Hitimo vsi na božjo pot,
tja gor od mesta Ptuja,
tja blizu črna gora je,
ji ptujška pravijo ljudje ...«

(Karel Štrekelj, 1907)

Frančiškovi iz Gorice in Koprške škofije smo si na romanju po skrivnostnih in samotnih poteh sv. Frančiška v juniju leta 2014 obljubili, kako se bomo že naslednje leto skupaj podali na božjo pot, da se še bolj spoznamo in utrdimo bratske vezi. Brate in sestre iz Italije smo povabili tudi na naše božje poti, ki sicer niso tako slovite kot umbrijske, a so lepe in dobro obiskane. Bližal se je že mesec oktober, mesec posvečen Rožnovenski Mariji, ko smo že mislili, da ne bo dovolj prijav za na pot in bomo romanje predstavili. Tudi sredi jesenskih dni se zna brat Sonce potuhniti za oblake, v meglo, ko nam Stvarnik lahko pošlje veter in dež, ki popotnika včasih prikrajšata za toploto, za lepe razglede. A klic Marije Zaveznice s Ptujške Gore je bil močnejši in naš avtobus je bil zaseden do zadnjega mesta.

Rožni venec in pesem sta nam krajšala pot v Prlekijo, ko smo hiteli na milostno goro. Ljubeznivi patri minoriti, sinovi sv. Frančiška Asiškega, ki na Gori že desetletja skrbijo, da milostni izvir ne bi usahnil, so nas potrpežljivo čakali s pričetkom sv. maše, kajti bili smo v zamudi zaradi jutranjih zapletov na meji, ki je ni več. Tiste, ki so prag mogočnega svetišča prestopili prvič, je že pogled na pročelje gotske bazilike očaral, še bolj pa so se čudili nenavadni lepoti njene notranjosti. Marija z Detetom v naročju nas je pričakala v vsem svojem sijaju in nam usmiljena ponudila zavetje pod plaščem tako, kot vsem 82 osebam, ki

imajo to milost in srečo, da že več kot šest stoletij stojijo upodobljeni ob njej. Pri sv. maši, ki jo je daroval gvardijan p. Milan ob somaševanju naših duhovnih spremljevalcev patrov Marjana, Tomaža in Filipa, smo se srečali z Bogom in bili še bolj povezani z Božjim Sinom, ki nas uči, da pri mizi Besede in Kruha postaja-

mo bratje in sestre, Kristusovi učenci, sposobni se ljubiti med seboj, kot nas je On ljubil. Potem smo še enkrat v tihi molitvi položili na oltar svoje zahvale in prošnje za vse potrebe. Barvna okna so nam med tem pela Frančiškovo Sončno pesem in spremljal nas je mili pogled minorita sv. Maksimiljana Kolbeja, ki je v Auschwitzu daroval svoje življenje za bližnjega.

Ob razlagi p. Martina, rektorja bazilike, in p. Milana o zakladih veličastnega spomenika krščanstva v svetišču in v romarski hiši pri ogledu mojstrskega filma o rojstvu cerkve ter o njenem širokem versko-kulturnem pomenu, smo bolje spoznavali baziliko Marije Zaveznice, kjer **s široko razprostrtim milostnim plaščem** stoletja kraljuje, spodbuja, tolaži in blagoslavlja vse, ki se k njej zatekajo.

Na Ptujju nam je potem provincial minoritov p. Milan Kos v obnovljeni cerkvi sv. Petra in Pavla in v samostanu prijazno razkazal umetnostne zaklade svetišča, bogato samostansko knjižnico in baročni refektorij, ki danes služi kulturnim in izobraževalnim dogodkom.

Razkril nam je (mnogim neznan) dramatično usodo patrov minoritov, ki so morali leta 1941 v begunstvo. Po vojni so se iz begunstva vrnili k razvalinam cerkve. Poškodovani baročni inventar in vrednejše stvari so v tem času izginile. Z nesebično pomočjo faranov iz domače in okoliških župnij so obnovili dragoceni

gotški prezbitarij, popravljali samostansko zgradbo in inventar. Njihova prizadevanja so se – kljub velikim oviram – nadaljevala vsa desetletja po vojni in leta 2011 je bila po rekonstrukciji monumentalne baročne fasade obnovljena cerkev tudi posvečena, kar ima »izreden zgodovinski in pastoralni pomen za vse, ki se vračajo k lastnim koreninam in bogatijo sebe in zgodovinsko podobo Ptuja. Mesto, znano po starem mestnem jedru, je bogatejše in lepše po zaključku prenove minoritske cerkve sv. Petra in Pavla,« je zapisano na samostanski spletni strani.

Romanje ne bi bilo popolno brez obiska prostiške cerkve sv. Jurija, kjer nas je pričakal župnik p. Jože in nam na šegav način predstavil izjemne umetniške zaklade božjega hrama, katerega začetki segajo v 4. stol. Med drugim nam je povedal, da je v drugi polovici 3. stol. po Kr. na Ptujju imel svojo skupnost cerkveni oče in mučenec sv. Viktorin Ptujski, prvi razlagalec Svetega pisma v zahodnem svetu. Njegovi spisi so prvo knjižno delo, ki je nastalo na naših tleh, in sam je bil tudi edini antični pisec, ki je živel pri nas. Umrl je leta 304 med preganjanjem kristjanov.

Romarje nas še vedno spremlja hvaležna misel na milostno goro, na patre skrbnike in sv. Frančiška, na mučenca Maksimiljana in Viktorina ... in tiha pobožna želja, da bi zmogli postajati tudi mi ponižni Kristusovi učenci, da bi z Božjo pomočjo znali prižigati Luč v temi, ki nas obdaja.

Naj zaključim s poslednjim verzom iz pesmi Sveti Frančišek, ki jo je zapel znameniti Prelek Edvard Kocbek:

»Veš, samo nečesa bi rad:
le tvojo dlan izvoljeno bi rad objel,
prijel bi jo tak nežno
in si lice ž njo ogrel,
ah, svoje mrzlo lice, solnčni brat.«

Kateheza papeža Frančiška o poroki in zakonski zvezi

»Drage sestre in bratje, mir in vse dobro! Začeli smo z delom kot komisija za družino pri OFS, v okviru katerega bomo vsako leto krajevnim bratstvom OFS poslali gradivo, ki obravnava čudoviti zaklad, ki ga skriva družina. Radi bi ga delili z vami, ga poglobljali in se mu predali.«

Tako je zapisano v pismu, ki so ga v začetku leta poslali s komisije za družino pri OFS. Med materialom, ki so ga predlagali, da se obdela letošnje leto po bratstvih, sta tudi dve papeževi razmišljanji o družini, ki sta bili podani v sklopu katehez o družini, ki so lansko leto (2015) zaznamovale papeževe govore na sredinih avdiencah.

Katehezo, ki jo najprej predstavljamo, je imel 29. aprila 2015.

Drage sestre in bratje, pozdravljeni!

Do zdaj smo pri razmišljanju o Božjem izvornem načrtu za par moški-ženska izhajali iz pripovedi o stvarjenju človeka v starozavezni 1. Mojzesovi knjigi, danes pa se obrnimo neposredno k Jezusu.

Evangelist Janez na začetku svojega evangelija opisuje prizor na svatbi v Kani, kjer sta bila tudi Devica Marija in Jezus s svojimi prvimi učenci (Jn 2,1-11). Jezus ne samo, da je bil na svatbi, ampak je rešil praznovanje s čudežem vina. Prvo od svojih izrednih znamenj, s katerimi je razodel svojo slavo, je naredil v okviru zakonske zveze, kar je bilo dejanje velike naklonjenosti do tiste porajajoče se družine, ki jo je spodbudila Marijina materinska

skrbnost. To nas lahko spomni na prizor iz 1. Mojzesve knjige, ko Bog konča svoje delo stvarjenja in naredi svojo največjo mojstrovino, moškega in žensko. Jezus pa začne s svojimi čudeži ravno pri tej mojstrovini, na poročni svatbi moža in žene. Jezus nas tako uči, da je mojstrovina neke družbe ravno družina: sta moški in ženska, ki se ljubita. To je največja mojstrovina!

Od časa svatbe v Kani so se spremenile mnoge stvari, a tisto Kristusovo »znamenje« vsebuje sporočilo, ki je vedno veljavno. Danes se zdi, da ni lahko govoriti o poroki kot praznovanju, ki se obnavlja skozi čas, v različnih obdobjih celotnega življenja zakoncev. Dejstvo je, da se ljudje vedno manj poročajo. V mnogih državah narašča število ločitev, zmanjšuje se število otrok. Težava, da bi ostali skupaj, bodisi kot par bodisi kot družina, vodi v vedno pogostejšo in naglo prekinitev vezi, otroci pa so prvi, ki trpijo za posledicami. Prve žrtve, najbolj pomembne žrtve in žrtve, ki najbolj trpijo zaradi ločitve, so otroci.

Če od majhnega doživljaš, da je zakon vez »za določen čas«, bo zate nezavedno ostal ravno to. In dejansko so mnogi mladi nagnjeni k temu, da se odrečejo sami

zamisliti o nepreklicni zvezi in dolgotrajni družini. Mislim, da je treba resno premisliti, zakaj se mnogi mladi ne želijo poročiti. Živimo v kulturi začasnega – vse je začasno, zdi se, da ni nič trajno.

To, da se mladi nočejo poročiti, predstavlja v današnjem času zaskrbljenost: Zakaj se mladi ne poročajo? Zakaj pogosto raje samo živijo skupaj in velikokrat samo z »delno odgovornostjo«? Zakaj imajo mnogi, tudi krščeni, bolj malo zaupanja v zakon in

družino? To je pomembno razumeti, če želimo, da bi mladi lahko našli pravo pot. Zakaj ne zaupajo v družino?

Težave niso samo ekonomske narave, čeprav so tudi te resne. Mnogi menijo, da je sprememba, ki se je zgodila v zadnjih desetletjih, sprožila emancipacija žensk, vendar ta argument ne drži, je žalitev in ni resničen. Gre za obliko mačizma, ki želi dominirati nad žensko. Slab zgled dajemo, ko odgovarjamo tako kot Adam, ko ga Bog vpraša: »Zakaj si jedel sad od drevesa?« »Žena mi ga je dala!« V resnici bi skoraj vsi moški in ženske želeli čustveno in stabilno varnost, trden zakon in srečno družino. Družina je med mladimi na vrhu vsega, kar jim je všeč, a zaradi strahu, da bi naredili napako, mnogi o tem sploh nočejo razmišljati. Čeprav so kristjani, ne gledajo na zakrament zakona kot na edinstveno in neponovljivo znamenje zaveze, ki postane pričevanje vere. Morda je ravno ta strah, da bi jim spodletelo, največja ovira, da bi sprejeli Kristusovo besedo, ki zakonski zavezi in družini obljublja svojo milost.

Najbolj prepričljivo pričevanje o blagoslovu krščanskega zakona je dobro življenje krščanskih zakoncev in družine. Ni boljšega

načina, da se izrazi lepota zakramenta! Zakon, ki ga je posvetil Bog, varuje tisto vez med možem in ženo, ki jo je Bog blagoslovil, ko je ustvaril svet, in je izvir miru in dobrega za vse zakonsko in družinsko življenje. Na začetku krščanstva je to veliko dostojanstvo vezi med možem in ženo prekinilo zlorabo, ki je do takrat bila normalna, da je namreč mož lahko odslovil svojo ženo, tudi pod pretvezo in na poniževalen način. Evangelij družine, evangelij, ki oznanja ravno ta zakrament, je premagal kulturo običajnega odslavljanja žensk.

Krščansko seme radikalne enakosti med zakoncema mora danes roditi nove sadove. Pričevanje o družbenem dostojanstvu zakonske zveze bo postalo prepričljivo ravno po tej poti, poti pričevanja, ki privlači, poti vzajemnosti in komplementarnosti med zakoncema.

Ravno zato moramo kot kristjani glede tega postati bolj zahtevni. Na primer: zagovarjanje pravice do enakega plačila za enako delo, zakaj se zdi samoumevno, da bi morale ženske zaslužiti manj kot moški? Ne, enake pravice imajo! Razlika je absolutna sramota. In po drugi strani je prepoznavanje materinstva žensk in očetovstva moških bogastvo, ki je vedno pomembno in je predvsem v dobro otrok. Podobno je z vrlino gostoljubnosti krščanskih družin, ki je danes ključnega pomena, predvsem v razmerah revščine, propadanja in družinskega nasilja.

Dragi bratje in sestre, ne bojmo se povabiti Jezusa na poročno svatbo, v naše domove, da bo z nami in bo varoval družino. Prav tako se ne bojmo povabiti njegovo mater Marijo. Ko se kristjani poročijo »v Gospodu«, se preoblikujejo v učinkovito znamenje Božje ljubezni. Kristjani se ne poročijo samo zaradi sebe. Poročijo se v Gospodu in v dobro vse skupnosti in vse družbe.

Znani člani Frančiškovega svetnega reda

Miguel De Cervantes

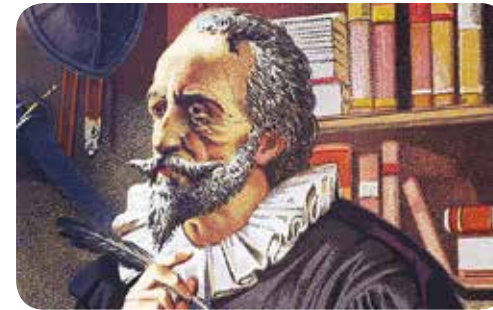
Cervantesa – španskega Shakespearja – poznamo po njegovem Don Kihotu, manj pa po tem, da je bil član Frančiškovega svetnega reda, čeprav je bil tudi to.

Rodil se je v majhnem španskem mestu blizu Madrida, v Alcalá de Henares, najverjetneje 29. septembra 1547, ko goduje sveti Mihael oziroma špansko Miguel. Bil je četrti od sedmih otrok podeželskega zdravnika. V mladosti je živel v Valladolidu, Madridu in Sevilli. O njegovi izobrazbi ni znanih veliko podatkov, gotovo pa je, da do univerzitetnega študija ni prišel.

Pri dvaindvajsetih letih je objavil svojo prvo pesem, posvečeno smrti španske kraljice Isabele, žene Filipa II. V istem letu se je preselil v Rim, kjer je delal kot služabnik v hiši kardinala Acquavive, pri triindvajsetih pa je odšel v Neapelj (mesto je bilo takrat pod špansko oblastjo) in se priključil vojski. Sodeloval je v pomorski bitki pri Lepantu, kjer so krščanske dežele premagale Turke. Tam je bil hudo ranjen v roko, ki jo je kasneje izgubil, ker pa se je izkazal kot vojščak, bi ga po povratku v rodno Španijo zaradi tega čakalo manjše bogastvo. Vendar so leta 1575 ladjo, na kateri je služil, napadli pirati in ga skupaj z njegovim bratom kot ujetnika odpeljali v Alžirijo, kjer je bil 5 let, saj ga domači zaradi pomanjkanja denarja niso mogli odkupiti (ker je znal brati in pisati, so ga imeli za ugledno in pomembno osebo). Ta leta je podrobno opisal tudi v romanu *Don Kihot* v 39. in 40. poglavju, kjer opisuje doživetja ujetnika v Alžiriji.

Odkupnino so nato leta 1580 plačali redovniki trinitarci (katerih poslanstvo je bilo osvoboditev krščanskih sužnjev), Cervantes pa se je vrnil v Španijo, vendar so tam na njegove vojaške dosežke že pozabili. Čeprav je bila ljubezen njegovega življenja Ana Franca de Rohas (z njo je imel hčerko), se je leta 1584 poročil s Catalino de Palacio Salazar in z njo živel v precejšnji revščini. Leto kasneje je objavil svoj prvi roman z naslovom *Galateja*, vendar mu revščine ni uspelo omiliti. Po očetovi smrti je padel v finančne težave in bil zaradi njih tudi dvakrat zaprt. Med drugim preživljanjem kazni je dobil tudi idejo za prvi del romana *Don Kihot*, ki ga je objavil leta 1605. Iste leta se je preselil v Madrid, kjer je živel v neposredni bližini drugih velikih literatov tistega časa. Tu je Cervantes doživel svoje najbolj plodno

literarno obdobje. Preživljal se je kot poklicni pisatelj. Leta 1613 je izdal zbirko *Zgledne novele*, 1615 pa je zaradi velike popularnosti objavil še drugi del *Don Kihota*. Roman *Don Kihot* je Cervantesu prinesel slavo, ne pa bogastva.

O njegovi družini vemo tudi to, da so sestre vstopile v samostan, žena Catalina pa je vstopila v Frančiškov svetni red. Temu se je proti koncu življenja pridružil tudi Cervantes.

22. aprila 1616 je Cervantes v Madridu umrl. Pokopali so ga naslednji

dan na način, kot so pokopavali tretjerednike, v samostanu Svete Trojice v Madridu, blizu katerega je stanoval. Njegovi posmrtni ostanki so se izgubili med prenovo samostana v 17. stoletju, čeprav nekateri strokovnjaki trdijo, da so jih lansko leto našli.

Fani Pečar OFS

Darovi za revijo Brat Frančišek

2.12.2015	Marija Vilar	5 €
2.2.2015	Plesničar Aleksandra	15 €
3.12.2015	Vera Golob	15 €
7.12.2015	Katja Sabolič	20 €
11.12.2015	Anica Kelenc	10 €
11.12.2015	Drago Skvorc	15 €
11.12.2015	Župnija Zg. Tuhinj	50 €
15.12.2015	FSR Škofja Loka	180 €
17.12.2015	Silvana Šivic	30 €
29.12.2015	Tončka Rupar	10 €
31.12.2015	Ovčar Brigita	20 €
30.12.2015	Cilka Eiselt, Ljubljana	20 €
13.1.2016	Jolanda Zver	20 €
13.1.2016	Sonja Zver	20 €
2.2.2016	Franc Grbec, Šentjošt / H.	13 €
12.2.2016	Marija Kokalj	20 €
12.2.2016	Ciril Cej	50 €
12.2.2016	Lj-Marijino oznanjenje	61 €
15.2.2016	Jožica In Vili Krivec	50 €
SKUPAJ		624 €

#BODI dober DELAJ dobro

Za sveto leto usmiljenja je papež Frančišek mlade spodbudil: »Vabim vas, da ponovno odkrijete telesna in duhovna dela usmiljenja. Vam, mladim, ki ste zelo stvarni, bi rad v prvih sedmih mesecih leta 2016 predlagal, da **izberete po eno telesno in eno duhovno delo usmiljenja in ju vsak mesec uresničujete.**«

Spodaj je seznam možnih del, ki jih lahko izbereš v posameznem mesecu. Dodaš lahko svoje dejavnosti, za katere si boš prizadeval.

DOBRODELNA AKCIJA

Do 17. septembra (Stična mladih) zbiramo sredstva za akcijo **Zaupanje** Slovenske Karitas (<http://www.karitas.si/category/zaupanje/>). Sredstva bodo namenjena za pomoč slovenskim družinam. Lahko daruješ tudi preko SMS sporočila na 1919 (UPANJE – 1 €, UPANJE5 – 5 €). Predlagaš lahko tudi družino, ki bi ji pomagali (mom@rkcs.si).

Pripravil: Medškofjski odbor za mladino, januar 2016. Odgovarja: mag. Tone Česen, tajnik

www.mladinska-pastorala.si

JANUAR

lačne nasičevati

- zmoli pred jedjo in po njej (zahvali se za hrano Bogu in ljudem, ki so jo pripravili)
- ko ješ, jej počasi, hrano okušaj, jej spoštljivo
- hrane ne meči v smeti
- če s kom deliš posladek, vzemi manjši kos
- naredi sendvič in ga ponudi brezdomcu na ulici
- obišči lokalno Karitas, se pozanimaj o njihovem delu in vprašaj, ali potrebujejo tvojo pomoč
- daruj 1 € za lačne v Afriki ali Siriji (1919 SMS AFRIKA)

nevedne učiti

- pokrižaj se tudi na javnih mestih, v restavracijah ...
- vzemi si 10 minut za branje vsebin katoliške vere (katoliški tisk: #najst, Ognjišče, Družina, Youcat, Tvitanje z Bogom ...)
- beri kakovostne knjige in k temu spodbudi tudi druge
- v skupini se pogovarjaj o veri in z drugimi deli svoje znanje/spoznanje
- pojdi na kavo s prijateljem, ki ni veren (ali z nekom, ki ne hodi v cerkev), in se z njim pogovarjaj o svoji veri
- preveri, če lahko pomagaš v župniji kot prostovoljec pri kakšni uri verouka, oratoriju, birmanskih skupinah ...
- postani boter na daljavo (šolanje otrok v Afriki – www.missio.si) – poišči ali oblikuj skupino, ki bi na ta način pomagala otrokom

FEBRUAR

žejne napajati

- vsaj enkrat na teden beri Sveto pismo, ki napaja tvojo dušo
- pij pijače, ki so zdrave za tvoje telo – vodo namesto kokakole ...
- nekomu kupi kavo ali čaj
- s seboj vzemi dodatno plastenko vode in jo podari brezdomcu
- skrbno zapiraj pipo pri umivanju (poraba vode)
- ne meči smeti v naravo
- uporabljalj navari prijazna pralna sredstva in šampone

dvomljivcem prav svetovati

- v obdobjih dvoma se spominjaj časov/izkušenj svoje vere in dotikov Boga
- poišči si duhovnega spremljevalca
- prosí prijatelja, da te opozorja na napake, ki jih sam počneš
- opogumi prijatelje, naj se ne bojijo biti zvesti vrednotam evangelija
- v pogovorih/srečanjih z drugače mislečimi jih poslušaj in poskušaj razumeti
- na kritična in predsodkov polna mnenja odgovarjaj s pozitivnimi stališči
- ne sodeluj pri opravljanju ali obrekovanju, bodi dober zgled
- na družabnih omrežjih objavljaj sporočila s pozitivno vsebino

MAREC

popotnike sprejemati

- pojdi na romanje v bližnje svetišče (svetoletno)
- poišči deset značilnosti svojega kraja, ki jih lahko predstaviš drugim
- poišči soseda na svoji ulici/vasi/bloku, ki ti je najbolj tuj in ga najmanj poznaš, in se z njim pogovarjaj
- pouči se o begunski/migrantski problematiki
- strpno in spoštljivo se pogovarjaj z drugimi o begunski problematiki
- moli za vse popotnike in begunce
- pošlji SMS donacijo za migrante (1919 SMS BEGUNCEM)

krivico voljno trpeti

- ob sklepu dneva premisli o dogodkih tega dne ter se Bogu zahvali za dobre in slabe izkušnje, tudi za doživeto krivico
- preišči krivico, ki jo je doživel Jezus (ob postajah križevega pota), in prosí za milost, da bi ga lahko posnemal
- poišči dobre lastnosti nekoga, ki ga težko sprejemaš oz. ti je naredil krivico, in moli zanj
- naredi nekaj prijaznega nekomu, s katerim se sicer ne razumeš najbolje ali ki je bil do tebe krivičen
- opraviči se, ko narediš nekomu krivico; če krivico opaziš, opozori nanjo in jo skušaj odpraviti

APRIL

nage oblačiti

- z veseljem sprejmi vsako podarjeno stvar
- pri nakupu oblek ne bodi potraten (ne kupuj, če ne potrebuješ)
- podari oblačila, ki jih ne potrebuješ več
- revnim, ki potrebujejo obleko, podari oblačilo ali jih priporoči bližnji karitativni organizaciji
- pomagaj pri razdeljevanju oblačil za uboge
- bodi pozoren na ljudi, ki morda potrebujejo človeško pomoč (lahko jih opaziš ravno po obleki)
- ne ocenjuj človeka po njegovem videzu

grešnike svariti

- pouči se o temeljnih resnicah vere (preberi knjigo, sodeluj v skupini ...)
- vsak večer si izprašaj vest in se pokesaj svojih grehov
- prejmi zakrament sprave
- moli k Svetemu Duhu, da te razsvetljuje za pravo besedo v pravem trenutku
- zavračaj slaba dejanja in bodi dober zgled
- v družbi jasno zagovarjaj svoje krščansko stališče in ga argumentiraj
- ne postavljalj se nad druge (ponižnost)
- na napake opozarjalj s prijaznostjo in ljubeznijo
- nekemu, ki ne živi v skladu s krščanskimi vrednotami, ponudi ali predlagaj dobro knjigo ali duhovni pogovor
- moli za spreobrnjenje grešnikov

MAJ

bolnike obiskovati

- vsak dan zavestno naredi nekaj za svoje zdravje (zdrava hrana, sprehod, šport, dovolj spanja ...)
- obišči koga, ki je bolan, ga pokliči ali mu piši, pošlji e-mail
- poišči skupino mladih v župniji; organizirajte se in obiščite dom za ostarele ali bolnišnico ter sodelujte pri mesečni maši
- skupaj z drugimi izdelaj vizitke in jih izroči duhovniku, ki obiskuje bolnike (da jih z njimi razveseli)
- spremljalj bolnega v bolnišnico

žalostne tolažiti

- spomni se težkih trenutkov svojega življenja in poišči vsaj eno stvar, ki si se je takrat naučil, jo dobil
- v trenutkih potrnosti (žalosti) se zahvaljalj za sposobnosti, talente, milosti, ki jih imaš
- v Svetem pismu poišči odlomke, ki opogumljajo, si jih prepisi in jih položi na opazno mesto v svoji sobi
- stoj ob strani žalostnim in zanje moli
- z besedo opogumi tiste, ki so brez poguma
- pomagaj tistim, ki so v težavah

JUNIJ

jetnike reševati

- premisli o svojih razvadah in pripravi načrt, kako jih boš premagal
- z bližnjimi (domači, prijatelji, sošolci) se pogovori o pomenu spovedi
- pozanimaj se o delu zaporniškega vikariata (Robert Friškovec)
- moli za zapornike in njihove sorodnike ter za žrtve nasilja
- pouči se o oblikah odvisnosti
- pozanimaj se o možnostih pomoči odvisnikom
- pomagaj nekemu, ki živi v zasvojenosti (alkohol, droga, internet ...)

žaljivcem iz srca odpustiti

- če te kdo užalil, ne vztrajaj v zameri
- razveseli nekoga, ki te je užalil
- moli za tistega, ki te je prizadel ali užalil
- pogovori se s tistim, ki te je užalil, in mu povej, da mu odpuščaš
- druge prosilj za odpuščanje
- napiši pregled svojega življenja, v katerem skušaj opredeliti tudi vse žalitve, ki so ti ostale v srcu – izroči jih Gospodu
- srečaj se z nekom, s katerim težko shajaš

JULIJ

mrličke pokopavati

- moli za srečno zadnjo uro
- moli za ljudi v smrtni nevarnosti in bolnike s težkimi boleznimi
- napiši kartico, pošlji rože ali obišči vdovo/vdovca
- razmišljalj in se z drugimi pogovarjalj o pomenu življenja in smrti
- s prijatelji molite na grobovih sorodnikov
- prižgi svečo na neurejenem grobu in ga po možnosti uredi

za žive in mrtve Boga prositi

- odloči se za redno vsakodnevno jutranjo in večerno molitev
- uči se različnih oblik molitve
- redno hodi k maši
- prosilj duhovnika za daritev maše po tvojem namenu
- moli za bolne, osamljene, tiste, ki so v stiskah
- moli za duše v vicah
- vsaj enkrat v letu daruj za mašo za pokojne sorodnike
- obišči pokopališče

Pričevanje sestre Donatelle

GORICA, STOLNICA, skype, 10. 1. 2016

Sestra Donatella Lessio se je rodila leta 1962. Prihaja iz kraja Bassano del Grappa, blizu Vicenze. Še danes se točno spomni ure, dneva in meseca, ko je sveti Frančišek Asiški leta 1978 stopil v njeno zgodbo in ji predal ljubezen do najbolj ubogih za vedno.

Leta 1981 je vstopila v red frančiškank elizabetink, leta 1984 je izrekla svoje zaobljube. Študirala je za vodjo zdravstvene oskrbe v Pordenonu in delovala tudi v Gani in Egiptu med gobavimi in umirajočimi za aidsom.

Vedno si je želela v misijone v Latinsko Ameriko, a je ob pozivu prednice po enotenskem premisleku pristala na delo v Caritas Baby Hospital v Betlehemu, kjer deluje od leta 2004. Trenutno vodi center za stalno formacijo. Poudarja: »Mi ne spreobračamo, saj nas zanima živeti po evangeliju, oznanjati neskončno Očetovo Ljubezen.«

»Caritas Baby Hospital v Betlehemu je edina pediatrična bolnišnica v Palestini ali na Zahodnem bregu, vključno z Gazo. Zaradi območja, ki ga zaradi svoje lege pokriva, je ta bolnišnica vse od začetka zelo pomembna za družine in otroke tega področja.

Za njen začetek gre zasluga švicarskega duhovniku patru Ernstu Schnydrigu, ki ga je leta 1952 sem poslala švicarsko-nemška Karitas in je videl, da v tej regiji ni zdravstvenih ustanov za oskrbo otrok iz Betlehema. Nepozabna izkušnja ga je nekako prisilila, da je začutil, da mora za to nekaj storiti: ko je v božični noči pred polnočjo šel obhajati polnočnico v votlino in je prečkal eno od treh begun-

skih taborišč v Betlehemu, ki so nastala po vojni med Izraelom in Palestino leta 1948, je videl nekega očeta, ki je kopal jamo, da bi vanjo pokopal pravkar umrlega otroka. Podoba jame, ki je sprejela otroka namesto zibelke, je tako pretresla duhovnika, da je globoko v sebi začutil povabilo, da mora poskrbeti za to, da zaradi pomanjkanja zdravstvene oskrbe ne bo umrl noben otrok več v Betlehemu, mestu, kjer je Bog postal človek.

Ob povratku v Švico je Caritas takoj pričela s pošiljanjem pomoči družinam iz Jezusovega rojstnega mesta in počasi je nastala bolnišnica Caritas Baby Hospital.

V bolnišnici imamo štiri oddelke: dva pediatrična, enega za novorojenčke in enega za intenzivno terapijo za otroke in novorojenčke, skupno 82 ležišč.

Čez leto se tu zdravi 4000 otrok. V ambulantah, ki so jih pred kratkim odprli, je letno 38000 pregledov. To je zelo veliko število.

Bolezni, ki jih največ zdravimo, so bolezni dihal, posebno pozimi. Vse hiše nimajo ogrevanja, pozimi pa se lahko ohladi tudi do 0° in sneži. Poleti pa so želodčne in črevesne bolezni, tudi zaradi pomanjkanja vode. Potem so še infekcije, razne telesne deformacije, ki zahtevajo kirurški poseg. Mi smo samo specializirana bolnišnica. Mame ne rojevajo pri nas. Včasih rodijo otroke doma in pride do zapletov ali pa rodijo v zasebnih in vladnih klinikah. Ker pa je zdravstvo v celoti plačljivo, mame, še posebej revne, po dveh ali treh urah po porodu zapustijo bolnišnico, da plačajo manj, zdravstvene težave pa se navadno pokažejo nekaj ur ali dni po porodu.

Nimamo operacijskih sob in za posege usmerjamo paciente v palestinske bolnišnice, če je poseg lažji. Če pa gre za zapleten poseg, kot na primer poseg na

srcu, je potreben prevoz v Izrael. Noben Palestinec pa ne sme vstopiti na izraelsko ozemlje, če nima posebnega dovoljenja od izraelskih oblasti, postopek za pridobitev dovoljenja pa lahko traja več ur ali tudi dni. Otroci, še posebno huje bolni, ne morejo vedno zdržati tistih nekaj dni do pridobitve kosa papirja, ki bi jim dal prosto pot. Najtežje je sprejeti dejstvo, da 8 metrov visok in danes preko 700 kilometrov dolg zid odloča o življenju in smrti ljudi, tudi otrok.

Kot skupnost redovnic frančiškank elizabetink smo ugotovile, da lahko ta zid »zdrobimo« in podremo samo z molitvijo. Zato gremo vsak petek na kontrolno točko številka 300 v Betlehemu in molimo rožni venec, tam ob tistem zidu, ki ločuje dve ljudstvi, ki omejuje svobodo, ločuje družine. Prav na tistem kraju ločitve naša molitev postaja ne-

nehna prošnja za mir. Če bo mir, ki je najprej Božji dar in nato človeški trud, kot pravi papež Frančišek, bo zid padel in obe ljudstvi bosta postali eno samo, kot se bere v Pavlovem pismu Efežanom.

Naj se vrnem k naši bolnišnici. Osebe, ki je tu zaposleno, je osebe iz teh krajev, vsi so Palestinci, skupno 238 zaposlenih. Kristjani in muslimani, ki skupaj, ponavljam skupaj, delajo in sodelujejo brez težav, celo z medsebojno pomočjo in solidarnostjo, dokazujejo, da veroizpoved ni ovira za uresničevanje poslanstva, kot ga ima *Caritas Baby Hospital*. Vera v istega Boga, čeprav z drugačnim imenom, tu ne ločuje. To je še eno sporočilo, ki ga daje bolnišnica, posebej v teh časih nestrpnosti, tudi verske.

Poleg medicinske oskrbe nudimo tudi zdravstveno vzgojo za mame. Naše

geslo je namreč »ne ločevati otroka od mame«, zato se mame lahko zadržijo v stanovanju, pripravljenem posebej za nje, ki ima 45 ležišč. Tako lahko ostanejo s svojimi malčki dan in noč. Nudimo jim hrano in ležišče. Prav zaradi te njihove stalne navzočnosti lahko pripravimo predavanja o preventivi in negi, tako da jih podučimo in postanejo sposobne nuditi prvo pomoč svojim otrokom, ko in če je potrebno.

Bolnišnica se vzdržuje z dobroto in ljubeznijo mnogih ljudi, ki nam, ko nas spoznajo, izkazujejo svojo solidarnost in konkretno pomoč, saj verjamejo v to, kar delamo, in vidijo rezultate svoje ljubezni. Božja previdnost nas podpira prav prek mnogih prijateljev, ki verjamejo v nas, ki se čutijo odgovorni, čeprav posredno, za zdravje palestinskih otrok.

Od leta 1952 do danes nas Božja previdnost ni nikoli zapustila in verjamemo, da nas nikoli ne bo, ker sta ta bolnišnica in njena dejavnost preveč pomembni, zlasti za najrevnejše družine.

Ko je pater Ernst, ustanovitelj, razmišljal o tej bolnišnici, je zapisal takole: »Pred mnogimi leti je neka družina morala zapustiti Nazaret, da bi prišla v Betlehem zaradi popisa. Da bi našla prenočišče, je morala trkati na mnogo vrat, a so bila zaprta. Samo preprosta votlina je sprejela Marijo, ki je tam, med volom in osličkom, rodila svojega Sina, Božjega Sina.« Pater Ernst je še rekel: »Nočem, da se ta izkušnja Marije, Jožefa in Jezusa ponovi v *Caritas Baby Hospital*: vsaka družina, ki pride sem, mora biti sprejeta ne glede na svoj politični, družbeni ali verski položaj.«

In res vse od začetka pri sprejemu otrok nismo nikoli delali razlik. Kar nas zanima, je, da še naprej povijamo v plenice, se pravi, da zdravimo – skrbimo za mnoge male Jezuščke, ki prihajajo k nam vsak dan.

To nam sporoča, da je tukaj v *Caritas Baby Hospital* vedno božič, vsak dan se ponavlja čudež votline Božjega rojstva, kjer naše Marije in Jožefi (vsi naši

zaposleni) povijajo v plenice otroke, ki prihajajo k nam ... in potem so tu še pastirji in sveti trije kralji – romarji, ki ob svojih obiskih bolnišnice prinašajo darove malim bolnikom.

Skrivnost božiča, votline in Betlehema še vedno govori prek bolnišnice in nas, in to hočemo z odgovornostjo, ki jo imamo, oznanjevati vsem, tudi vam danes.

Iz srca hvala, da ste. Hvala, da ste me poslušali. Hvala za vašo potrpežljivost in predvsem za duhovno solidarnost, ki nas bo od danes naprej neločljivo povezovala in bo iz molitve naredila tisti most, ki gre preko mnogih zidov, ki obdajajo to zemljo.

Zahvaljujem se vam tudi v imenu sosester, uprave in otrok ter njihovih družin.«

Nagradna številčnica

Poiščite besede, ki jih zahtevajo opisi, in njihove črke pripišite k številkam. Črke nato prenesite v lik. Ob pravilni rešitvi boste v vodoravnih vrstah prebrali neko misel.

1 2 3 = peti mesec v letu

4 5 6 7 = brezbarvna lepljiva tekočina, ki jo izločajo sluzne žleze

8 9 10 11 12 13 = pomembno, drzno dejanje, ravnanje

14 15 16 17 18 = del človeškega ali živalskega trupa ob hrbtenici

18	6	10	12	1	2	15
12	3	2	3	17	1	9
15	2	5	2	7	3	17
7	6	4	9	1	8	15
17	10	14	17	15	9	10
9	1	16	17	ž	2	18
12	11	17	13	12	8	18

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:

Blagor lačnim in žejnim pravice!

Na uredništvo ste poslali 17 pravih odgovorov.

Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: **Sonja Zver**, Malejeva ul. 1, 1000 Ljubljana
 2. nagrada: **Igor Sladič**, Mestne njive 4, 8000 Novo mesto
 3. nagrada: **Marija Čermelj**, Poklikarjeva 20, 1000 Ljubljana
- Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Frančiškanski trg 1, SI-8000 Novo mesto) do 30. marca 2016. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Milan Bizant, Med svetlobo in senco;
2. nagrada: Revija Magnificat;
3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (22)

XXII. Kako je sveti Frančišek ukrotil divje grlice.

Neki mladenič je nekoč nalovil mnogo grlic in jih je nesel naprodaj. Sreča ga sveti Frančišek, ki je imel vedno posebno sočutje do krotkih živali, pogleda z usmiljenimi očmi grlice

in pravi mladeniču: "O dobri mladenič, prosim te, daj jih meni, da tako krotki ptički, katerim Sveto pismo primerja čiste, ponižne in zveste duše, ne pridejo v roke surovih ljudi, ki bi jih umorili." Takoj jih mladenič, od Boga navdihnjen, vse izroči svetemu Frančišku; le-ta jih vzame v naročje in jim

prične sladko govoriti: "O sestrice moje, grlice preproste, nedolžne in čiste, zakaj ste se dale ujeti? Zdaj vas hočem rešiti smrti in vam splesti gnezdeca, da obrodite sad in se množite po zapovedi vašega Stvarnika."

In sveti Frančišek je šel ter jim vsem spletel gnezdeca, one pa so jih uporabile in pričele vpričo bratov nositi jajčka in valiti mladiče. Postale so krotke in se pri svetem Frančišku in drugih bratih tako udomačile, kot da bi bile kokoši ter bi jih le-ti bili vedno redili; in nikdar niso prej odletele, dokler jim sveti Frančišek s svojim blagoslovom ni dal dovoljenja. Mladeniču pa, ki mu jih je bil dal, je rekel sveti Frančišek: "Sin moj, ti boš še brat v tem redu in boš v milosti služil Jezusu Kristusu." Tako je tudi bilo; zakaj omenjeni mladenič je postal brat in živel v veliki svetosti v redu.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

Se nadaljuje.

Posodobljeni prevod

Alojzija Resa

pregledal br. Miran Špelič.

Odmeve prevedel

dr. Robert Kralj.

Premišljevanje

Nasproti plenilski kulturi imamo svetnika, ki zahteva nazaj dostojanstvo živali in predvsem oseb.

Nasproti trgovski kulturi imamo krščanskega pesnika, ki zaznava Božjo navzočnost v vseh stvareh, preobraženih v simbole.

Svetnikov pogled zbuja lovčev dobroto srca.

Gre za izgubljeni raj, v katerem je Adam dajal živalim imena in sobival z njimi kot v družini. Za raj, pridobljen z nežnostjo in sočutjem.

Bistveni pogoj za to je, da damo prednost svobodi drugega nasproti prilaščanju.

So življenja, ki so blagoslov za celotno stvarstvo, med katerimi je življenje Frančiška Asiškega.

Prevzame me to, kar so v Frančišku lahko gledali njegovi privrženci in tudi drugi ljudje. Kajti prizor te rožice je bil napisan stoletje po svetnikovi smrti. Toda izkaže se, da tudi prvi življenjepis Tomaža Čelanskega, napisan ob sami kanonizaciji, do katere je prišlo samo dve leti po svetnikovi smrti, govori o isti stvari.

Se nadaljuje.

Posodobljeni prevod Alojzija Resa

pregledal br. Miran Špelič.

Odmeve prevedel dr. Robert Kralj.

Novo svetišče Sv. Janeza Pavla II. v Krakovu

Svetišče Sv. Janeza Pavla II. v Krakovu – Łagiewniki, se nahaja v bližini svetišča Božjega usmiljenja, ki je prav tako zgrajeno na novo. Na srečanju komisarjev Italije, Malte, Slovaške, Slovenije in Poljske lani jeseni na Slovaškem je bila skupna odločitev vseh navzočih, podprl pa jo je tudi p. kustos Svete dežele, da po svojih močeh podpremo izdelavo mozaikov v kapelah kripte v tem svetišču. Svetišče je prav na mestu, kjer je Karol Wojtila v svojih mladih letih delal v kamnolomu.

Zgornja cerkev je končana. Izdelava mozaikov na témo Božjega usmiljenja je delo našega p. Marka Rupnika. Prostor za duhovno vez s Sveto deželo, ki smo ga prejeli od kardinala Stanisława Dziwisza v spomin na romanje papeža Janeza Pavla II. v Sveto deželo v svetem letu 2000, ima tri kapele, ki so združene in ponazarjajo duhovno romanje skozi Nazaret, Betlehem in Jeruzalem.

Prva kapela – NAZARET. Tu bo oltar Marijinega oznanjenja s kamnom iz votline in mozaiki:

☞ Marija pred vodnjakom v Nazaretu.

☞ Sveta družina iz Nazareta v pokrajini.

Druga kapela – BETHLEHEM. Tu bo oltar z zvezdo Kristusovega roj-

stva in kamnom, ikone, svetilke. Ob straneh bodo mozaiki: Čaščenje pastirjev, svetega Frančiška in drugih. Tu bo tudi prizor žrtvovanja Izaka.

Tretja kapela – JERUZALEM. To bo spomin na kraj, kjer je bil Jezus Kristus pokopan, s kamnom z oltarja na Kalvariji v Jeruzalemu. Ob straneh sta dva prizora v mozaiku: Jezus joka nad Jeruzalemom in sveto mesto na svodu sveta.

Za mozaike v celoti moramo zbrati približno 40-50 tisoč evrov. Vsak oče komisar naj bi prispeval najmanj 2.000 evrov. Zaenkrat je prispevalo samo 12 komisariatov. Če bodo vsi prispevali, bo zbrana le polovica potrebnih stroškov. Ostalo bodo zbirali še prijatelji Svete dežele. Dobrotniki bodo zapisani, kot je na skici: ime ter mesto in država (glej sliko).

Še en projekt, ki se izvaja v januarju 2016, je simbolična povezava posameznih kapel z mozaiki in kamni, ki smo

jih prinesli s svetih krajev.

1. Kapela Jeruzalem – to je daroval naš Komisariat kot vitez Božjega groba (prijatelji in družine).

2. Kapela Betlehem bo pod pokroviteljstvom prijateljev Betlehema in Svete dežele.

3. Kapela Nazaret – predlagam in bi bilo dobro, če bi se financirala preko vas, dragi prijatelji Svete dežele Slovenije, ki

ste rojaki p. Ivana Rupnika, ki je postavil vse mozaike v tem svetišču. S tem pismom sem vam poslal nekaj slik svetišča, kraje, kjer bodo naše kapelice, in zasnovano oltarja iz Nazareta. V osrednjem delu prve kapelice je kopija 1:1 oltarja, ki se nahaja v Nazaretu v votlini oznanjenja. Uporabili smo tudi kararski marmor iz Italije. Vse potrebno gradivo skupaj s kamnoseškim delom in namestitvijo bo stalo 10.000 do 12.000 evrov.

Ta kapela bo imela tudi dva mozaika: eden bo upodabljal Devico Marijo pred vodnjakom v Nazaretu (strošek približno 6.000 €), drugi bo prizor, posvečen Sveti družini: Marija, Jezus in Jožef (približno 8.000 €).

Dragi oče Peter, velik prijatelj Svete dežele!

V Nazaretu je papež Janez Pavel II. dejal: »Marija je Bogorodica, velika Božja Mati, njej sem posvetil vse družine Svete dežele, vse družine po svetu.« S to kapelo želimo spomniti na papeževo romanje v Sveto deželo, v Nazaret in s tem duhovni most do vseh družin sveta. To je lep projekt, ki potrebuje tudi materialno pomoč.

Od januarja 2016 pričakujemo vsak mesec približno 10.000 evrov. Vse mora biti končano v juliju za svetovni shod mladine v Krakovu. Če želite podpreti celoten projekt kapele iz Nazareta (skupaj približno 25.000 evrov) ali le oltar (okoli 10.000–12.000 evrov), lahko pošljate po 2.000 evrov na mesec ... Tudi če boste plačali le del celotnega projekta, bom zelo hvaležen. Vem, da imate

dobre stike z dobrotniki Svete dežele. Ponižno vas prosim, da seznanite dobrotnike in prijatelje Svete dežele, da bi radovoljno podprli ta projekt.

Z bratskimi pozdravi
p. Nikodem
GDYK OFM

Novice iz Svete dežele

Sirija: Sredi neustavljivega nasilja in človeške katastrofe je usmiljenje potrkalo na vrata Alepa

Sveto leto usmiljenja, ki ga je razglasil papež Frančišek, je končno doseglo tudi Sirijo. Na otvoritveni slovesnosti svetega leta so bili v župniji svetega Frančiška v Alepu prisotni vsi škofje vzhodnega obreda skupaj z več sto verniki. »Vsi so se zgnetli v cerkev, ki je bila napolnjena do zadnjega kotička,« sta povedala p. Ibrahim in p. Firas, frančiškanska brata iz Alepa. Slovesnosti, ki jo je vodil Mons. Abou Khazen, so se udeležili tudi številni muslimani. Ta dogodek predstavlja majhno dejanje edinosti med tistimi, ki drugače vidijo le razdor. In to ni tako presenetljivo, »ker,« kakor pravi p. Ibrahim, »je vsakdo potreben usmiljenja.«

Čeprav bratje frančiškani po drugi strani poročajo, da je »situacija v Siriji brezupna in ljudje ne morejo več vzdržati: elektrike nismo imeli 40 dni, zdaj smo pa še brez vode. Kadar je to potrebno, vklopimo električne generatorje, ki porabijo veliko energije: 2 ampera elektrike staneta 20 evrov, vendar zadoščata le, da z njima v večernih urah prižgemo eno samo žarnico.«

Družine v Alepu nimajo ničesar. Podpora sirskega ljudstvu v njihovih konkretnih potrebah je zato ključnega pomena. Bratje tudi povedo, da »smo s pomočjo, ki smo jo prejeli, uspeli oskrbeti ljudi z električno energijo in ogrevanjem ter kupiti 200 litrov bencina za 600 družin. Prav tako smo kupili vodo, 200 sodov za 200 družin, in priskrbeli smo tudi oblačila za 200 otrok: spodnje perilo, čevlje in zimska oblačila, saj postaja tukaj res hladno.«

Zato je bilo zanje odprtje vrat usmiljenja, ki je bilo v soboto, 12. decembra 2015, ključnega pomena. P. Ibrahim nam pove, da ima uradni znak svetega leta »za nas zelo poseben pomen, saj prikazuje Kristusa, ki na ramenih nosi ranjenega človeka.« Takšnega, kot so kr-

ščanski moške in žene, ki živijo v Siriji in v Sveti deželi: ranjeni, utrujeni, nemočni pred vsem tem nasiljem. Vendar pa bo od danes naprej razsvetljevala srca tistih, ki hodijo mimo cerkve v Alepu, nova slika: to je slika Jezusa, ki nikoli ne bo prepustil človeka samemu sebi. Naj jih tudi mi ne pozabimo in ohranjamo to upanje za Alepo in celotno Sirijo!

Jordanija, trdo življenje sirske in iraške beguncev

V Jordaniji Združenje Pro Terra Sancta sodeluje s frančiškanskimi brati v Amanu, z latinskimi župnijami ter z drugimi organizacijami za blažitev humanitarne krize beguncev, ki bežijo s konfliktnih območij.

Prihajajo iz Sirije, Iraka in Egipta. Večina gre za družine prisilcev za azil, ki

nimajo praktično ničesar razen zadnjega drobca upanja, s katerim poskušajo začeti znova v novi državi. Nekateri so prisiljeni ostati v begunskih taboriščih, vendar pa jih večina prosi za sprejem v lokalnih skupnostih, kamor so pribežali.

Jordanija je pomembna točka tega večnega odseljavanja z naraščajočim številom beguncev. Dežela zdaj gosti skoraj 1,5 milijona beguncev, ki prihajajo iz Sirije, okoli 21 odstotkov prebivalcev Jordanije, ki ima skupno okoli sedem milijonov prebivalcev.

Ob stopnjevanju nasilja v sosednjih državah se od poletja 2014 naprej stanje slabša: šole so prenatrpane, begunci nimajo delovnih dovoljenj in razen nekaj izjem ne morejo najti dela. Številna združenja sodelujejo pri pomoči beguncem z ustanavljanjem taborišč za prvo pomoč, razdeljevanjem osnovnih potrebščin in s psihološko podporo.

Toda dejanske težave se pojavijo, ko se družine ali posamezniki preselijo iz taborišč za prvo pomoč v udobnejša stanovanja in domove ali pa, ko ljudje že živijo v stanovanjih, a več ne zmorejo plačevati najemnine.

S pomočjo podpore številnih donatorjev in prijateljev so lani lahko dajali mesečno finančno podporo za osnovne potrebščine, hišne najemnine, zdravila in zdravstveno oskrbo.

Posojila so bila odobrena za tiste sirijske, iraške in jordanske študente, ki so iz velikih družin v veliki tiski. Ostala sredstva so bila uporabljena za pomoč dobrodelnim ustanovam: sirotišnici in šoli Terra Sancta za nakup oblačil, torb in hrane za najrevnejše.

»S pomočjo mojih krščanskih bratov,« pravi eden od naših upravičencev, »sem si lahko oddahnil. Zdaj se počutim bolje, še posebej v duhovnem smislu!«

Ker si je lahko privoščil zdravila, je okrevan, ne le fizično, ampak se je počutil tudi ljubljenega in ne več zapuščenega.

Poročilo iz Sirije: Kaj je bilo storjenega leta 2015 in kaj načrtujemo za letos

V začetku leta 2016 so se vsi zelo razveselili, saj je bil p. Dhiya Aziza, ki so ga ugrabili 23. decembra 2015, končno izpuščen.

Medtem se humanitarna kriza v državi slabša in klici na pomoč so vedno glasnejši. Frančiškanski bratje Kustodije Svete dežele ohranjajo svojo aktivno prisotnost v Siriji, tudi zaradi pomoči in podpore Združenja Pro Terra Sancta.

Najnovije novice:

Primanjkuje nam vode in tudi električne energije. Napadi na krščanske skupnosti so potekali skozi celotni božični čas. Frančiškanski bratje v Alepu povedo: »Na božični dan so na nas vrgli osem plinskih jeklenk; vendar smo, hvala Bogu, uspeli končati vsa praznovanja, ne da bi bil kdo poškodovan.«

Zdravstvena stiska je še vedno zelo velika: zaradi slabe higijene in podhranjenosti močno naraščajo epidemije,

borijo pa se tudi z boleznimi, kot so hepatitis, gastroenteritis, tuberkuloza ter nevrološke in duševne motnje.

Bratov frančiškanov v Provinci sv. Pavla, ki vključuje Sirijo, Jordanijo in Libanon, je zdaj 27. 14 jih živi na območjih, kjer konflikt traja že skoraj 5 let. Med njimi je tudi p. Firas, ki se je pred kratkim pridružil skupnosti v Alepu. Povedal je: »Ne bom se predal, kljub velikemu trpljenju in stalni grožnji smrti.«

Odprtje vrat usmiljenja v župniji svetega Frančiška v Alepu je bil eden izmed najpomembnejših dogodkov v letu 2015. Kot so povedali bratje frančiškani: »Ravno zaradi teh dramatičnih okoliščin lahko močneje občutimo prisotnost Očeta, ki je »bogat v usmiljenju«. Kaže se nam skozi človeški obraz svojega Sina Jezusa [...]. Na ta način je sam postal meso za nas. Zato smo prepričani, da je to velik dar, ki ga prejemamo in bo obrodil sadove, medtem ko v upanju čakamo na nov čas milosti.«

Torej je to vse, kar ostaja za Sirijo ob koncu leta 2015, in je hkrati razlog, zakaj v letu 2016 nuditi še večjo podporo frančiškanskim bratom.

Kustos obiše skupnosti v Betlehemu

5. januarja 2016 sta kustos p. Pierbattista Pizzaballa in tajnik Kustodije, br. Sergio Galdi, po večernicah zapustila cerkev sv. Katarine. Program je vključeval njun obisk tistih skupnosti v Betlehemu, ki sodelujejo s frančiškani. Spremljali so ju glavni akterji v tem sodelovanju, bratje Marwan Al-Banna, Badie Elias in Luai Bsharat, ki vodijo župnijo. Ta prijazni in neformalni obisk jim je omogočil izmenjavo novic in razpravo o potekajočih projektih.

Nato so obiskali mlade skavte, ki jih vodi br. Luai. Sledilo je fotografiranje in pogovori. »Ko naslednji mesec vidim papeža,« je dejal kustos, »mu bom povedal, da krščanstvu v Sveti deželi niti malo ne grozi izumrtje, ker so tukaj

prisotni mladi ljudje, ki stojijo pokončno in ki verujejo.« Potem so z obiskom nadaljevali pri Antonovi družbi, ki skrbi za dom za starejše, in kjer so razdelili čokolado. Bratje frančiškani tja redno prihajajo darovat dnevno mašo in organizirajo tudi dejavnosti ter manjše koncerte skupaj z mladinskimi skupinami, kot so skavti.

Očitne vezi in prijateljstvo, stikano med brati in različnimi verskimi skupnostmi, temeljijo na isti želji: služiti Bogu in ljudem – tako kristjanom kot muslimanom – v Betlehemu. To je veliko poslanstvo, za katero ni nikoli preveč darovane molitve.

Škofje v Sveti deželi

Škofje koordinacijske skupine škofovskih konferenc za podporo Cerkve v Sveti deželi so 14. januarja 2016 končali svoj vsakoletni obisk Svete dežele. Letos so obiskali krščanske skupnosti v Gazi in Betlehemu ter iraške in sirske begunce v Jordaniji. V sklepnem sporočilu so zapisali, da s sabo odnašajo zgodbe, ki so jih slišali med enotedenskim obiskom. Odločeni so dati glas tistim, ki nimajo glasu. Zaradi nasilja, ki se dogaja, je še bolj nujno spominjati se vseh in jim pomagati, predvsem tistim, ki živijo na

obrobju in si prizadevajo živeti v pravičnosti in miru.

Škofje posebej spomnijo na vse tiste, ki so v vojni za Gazo leta 2014 izgubili dom in še vedno doživljajo posledice dogodkov. Kljub kakšnemu znamenju upanja blokada ostaja in jim še naprej greni življenje, dejansko živijo v zaporu. Medsebojna podpora med številnimi kristjani in muslimani je po prepričanju škofov vidno znamenje upanja, predvsem v trenutku, ko mnogi hočejo ljudi med seboj ločiti.

Tudi krščanski skupnosti v kraju Beit Jala škofje zagotavljajo, da ni pozabljena. Živijo v dolini Cremisan, kjer raste zid, ki ločuje Izrael od palestinskega ozemlja. V ta namen se ljudem odvzema zemlja, krši se mednarodno pravo. Škofje v sporočilu zatrjujejo, da bodo težki položaj, v katerem so tamkajšnji kristjani, predstavili na narodni in mednarodni ravni.

Kar se tiče izraelsko-palestinskega konflikta, poudarjajo, da ima Izrael pravico živeti v varnosti. Politični voditelji po vsem svetu bi morali posvetiti več energije iskanju diplomatske rešitve,

da bi se končal skoraj petdesetleten konflikt, in sicer na način, da bi dva naroda in tri verstva lahko skupaj živeli v pravičnosti in miru.

Poseben trenutek letošnjega obiska škofov je bilo srečanje s kristjani begunci, ki so zbežali v Jordanijo pred Isisom. Za veliko večino teh ljudi vrnitev domov ni več mogoča. Jordanija se sooča z velikim številom beguncev, ki trenutno predstavljajo četrtno vsega njenega prebivalstva. Tamkajšnja krajevna Cerkev in nevladne organizacije nudijo pomoč vsem, tako kristjanom kot muslimanom. Njihovo delo je zares hvalevredno, zapišejo škofje in obenem poudarijo, da bi mednarodna skupnost morala storiti več.

Škofje ob koncu še spomnijo na duhovnike, redovne skupnosti in laike Cerkve v Jordaniji, ki je živa in raste, čeprav se kristjani bojijo naraščajočega ekstremizma. Izrazijo upanje, da bi sporazum med Svetim sedežem in Palestino, ki je 1. januarja letos stopil v veljavo, postal model za dialog in sodelovanje med državami v spoštovanju verske svobode in svobode vesti pri vseh narodih.

Moj slovenski camino

OSMI DAN: STUDENO- PREDJAMA – STRANE – PODRAGA = 35 km (SKORAJ) NONA MAJDA IN K'KU SUO FINI TI MJESKI ! (Manca)

Iz Studenega smo se v zgodnjem jutru napotili proti Predjamskemu gradu in počivali pod lipo ob cerkvi Žalostne Matere Božje, ki jo je leta 1462 blagoslovil takratni tržaški škof Enej Silvij Piccolomini, kasnejši papež Pij II. Grad še vedno trdno stoji, lipa, pod katero naj bi bil po legendi pokopan vitez Erazem Predjamski, pa je v precej klavrnem stanju.

Tu smo srečali dva nemška romarja, moža in ženo, peš romarja proti Rimu.

Na poti se nam je pridružil Hinko, tudi prijatelj poti sv. Jakoba.

Skozi Šmihel pod Nanosom smo prišli do vasi Strane, najvišje ležeče vasi v postojnski občini, in počivali pri cerkvi sv. Križa. To naj bi bila ena najstarejših cerkva na Postojnskem, še iz časa križarskih vojn.

Ob njej raste mogočna tisa in g. Jože, domačin in ključar, nam je povedal, da naj bi bila zasajena leta 350. Skupaj z vasjo je čudežno preživela vse hude čase in dočakala tudi to, da so o njen napisali knjigo. Pod njo naj bi domačine pokristjanjeval že sv. Hieronim. Tukaj mimo naj bi šla leta 867 tudi sveta brata Ciril in Metod, ki sta čez Balkan potovala k papežu v Rim.

»Tisa je kraljica in lepotica vasi Strane,« nam je povedal g. Jože. Pravzaprav bi jo morali imenovati tisovec, ker je drevo moškega spola. Meritve, opravljene leta 2010, so pokazale, da v prsnem obsegu meri 417 cm. Nasproti, na drugi strani kamnitega vhoda, pa raste njen mlajši »brat in sestra«, ki je edini dvo spolnik v državi. To drevo v obsegu meri 211 cm in je približno 200 let mlajše.

Pridružila se nam je cela družina Posega, Jožetova žena Majda, sin z ženo in njuni hčerki Melita in Manca.

Z Manco sva postali prijateljici, povedala mi je veliko stvari, me povabila v njihovo novo hišo in svojo sobo, mi prinesla po-

kazat albume z nalepkami, mi podarila iz albuma rožico in delfinčka (hvala, Manca, hranim ju za spomin nate!) in povedala, da je Majda skoraj njena nona.

Skupaj sva jedli »jaku, jaku fine mjeske«, ki nam jih je za kosilo pripravila in pripeljala Eva, Francijeva žena. Tudi ona se nam je pridružila na poti do Podrage.

Še bi poslušali zanimive pripovedi, pa smo se morali posloviti in nadaljevati pot čez Veliko Ubelsko proti Razdrtemu. Napolnili smo si steklenice z hladno vodo, ki priteče izpod Nanosa. Kmalu za tem nas je dohitela huda nevihta z grmenjem in točo. Vedrili smo pod drevesi ob robu ceste, in ko nam je pod nogami začel teči potok, smo šli naprej. Po planinski poti smo prišli do cerkvice sv. Miklavža na pobočju Nanosa, ki je bila prvič omenjena leta 1608, posvečena leta 1699 in obnovljena leta 1993. Z ubranim zvonjenjem nas je pričakal prijazen ključar, nam ponudil domače »arcnije« in prve letošnje češnje, povedal veliko zanimivosti in nas tudi pospremil na pot z zvonjenjem. Pa še to: prijazno nam je ponudil, da nas lahko nekaj zapelje do Podrage, in njegovo povabilo smo z veseljem sprejeli.

Podraga – naš današnji cilj. Ida Ferjančič, romarska prijateljica in predsednica KS Podraga, nas je sprejela z vročim čajem in zakurjeno sobo v delu župnišča, ki ga je prejšnji župnik, g. Bogdan Vidmar, tudi naš duhovni vodja, spremenil v romarsko pribežališče. Tu nas je počakala Izidora, tudi ena od Jakobčkov, z odlično večerjo in darilcem, ki ga je dobil vsak izmed nas. Hvala Izidora, tvoje žajfice so odlične!

Dolg in naporen dan se je prevesil v vesel in nasmejan večer v topli romarski sobi, posvečeni g. Otmarju

Črnilogarju, nekdanjemu tukajšnjemu župniku, profesorju latinščine in grščine v malem semenišču v Vipavi, prevajalcu, ljubitelju gora in predsedniku planinskega društva, menda edinemu duhovniku v Sloveniji, ki je bil predsednik posvetnega društva.

Da, bilo je toplo in veselo, sproščeno, nasmejeno in prisrčno, še posebno takrat, ko je Franci začel pripovedovati zgodbe o Jurščah in Jurščanih. Nekaj teh zgodbic, ki so menda resnične, poznam tudi sama, saj so Juršče blizu Knežaka, moje rojstne vasi, samo hrib Rožanc je vmes. In prišli smo tudi do zgodbe, ko so vrli Jurščani pri nekem cerkvenem prazniku skušali zapeti eno, pa drugo, pa tretjo cerkveno pesem, pa žal ni šla nobena ... Pa jih je župnik vprašal, katero znajo, in so odgovorili, da znajo »Ko psi zalajajo ...« In so jo res zapeli, pa mi tudi, s pomočjo naših koroških pevcev. Za Francija. Za zahvalo.

In smo se spet smejali in peli in pogovarjali in pozabili na vso utrujenost, na dež in točo in mokre noge ... Naši čevlji in štumfi so se sušili ob topli peči.

Noč je bila topla in mirna. Barbara, Miran, Olga in jaz smo spali v veliki sobi z veliko starinsko omaro. Mi smo taki omari rekli kosen.

Se nadaljuje. Ester

Počitniški potopis po Kareliji, Norveški, Švedski, Finski, Talinu in St. Peterburgu

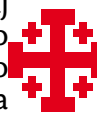
NE BOJ SE STOPITI NA NEZNANO POT, DA BI DOSEGEL NEZNAN CILJ! – 2011; 4. del

4. avgust, četrtek: sv. Janez Vianey
 Ura je bila 52 minut čez polnoč; ob 20.58 pa bo vlak v Murmansk. Ampak točen do minute. Ker je vožnja uspavalna (vsaj zame), sem enkrat zjutraj ugotovil, da so kompanjoni izstopili, ko so pospravili in počistili za seboj. In breskve? Tako kot sinoči, nedotaknjene. Kaj naj? Najprej molitev, nato zajtrk, breskve in kruh. Dopoldne ugotavljam, da je čedalje manj možnosti, da mi pride kdo družbo delat, zato pripravim liturgične pripomočke in v kupeju, brez navzočnosti vernikov, opravim sv. mašo. To je doživetje. Najprej sem se Gospodu pohvalil, da sem edini mašnik (verjetno) na tem vlaku, ki v tem trenutku daruje sv. mašo. Ne vem sicer, ali mi je štel hvalo v dobro ali ne, vsekakor pa mu je bila daritev všeč, ker je izbral tak odsek proge, da keliha ni premetavalo. Vsekakor je bilo bolj udobno kot arškemu župniku Janezu, ko mu je hudič kazal roge. Meni je železnica kazala samo prijavnost.

Včerajšnja vročina blizu 30 stopinj je izpuhtela. Vidim oblačnost, dež in ljudje zimsko oblečeni na postajah. Ob prihodu v Murmansk je bila temperatura samo še plus 8 stopinj. Bosonogi sandali in kratki rokavi bodo šli v kovček ali pa si poiščem nogavice.

Murmansk, samo še 49 m nad fjordom Barentsovega morja, s 400 tisoč prebivalci je središče regije. Seveda je to mesto heroj, z odličjem samega Lenina, morska vrata na sever. Regija obsega milijon prebivalcev in je velika kot Grčija, ob izredno nizkih zimskih temperaturah pa redno obratuje kot severnomorsko pristanišče Rusije. Tu so tudi konzulati Švedske, Norveške in Finske, kar pomeni, da je mesto odprto in živahno. Od tu je izplul leta 1977 tudi ledolomilec *Arktika* in dosegel severni pol. Do sem in še naprej priteka voda Zalivskega toka iz Mehike, ki oblije najprej obalo Norveške in omogoča plovbo ladjam vse do Murmanska in še naprej na vzhod. Zato je bil Murmansk tudi za Hitlerjevo vojsko kakor vrata, da je Rusiji prišel za hrbet. In zato ima ruska severna pomorska flota ravno tu svoje gnezdo, seveda na žalost tudi tragedijo podmornice v Barentsovem morju pred nekaj leti. K temu pa sodi tudi žalostno pokopališče odsluženih podmornic in ladij samo nekaj kilometrov ven iz mesta, v zalivu Andrejev, kar predstavlja silno nevarno atomsko odlagališče v svetovnem merilu. Seveda se Murmansk kiti tudi z ledolomilcem na atomski pogon. Vse to in še marsikaj pa daje mestnemu videzu panoramo betonskih škatel. Enostavno, klasično socialistično mesto je to. Višek vsega pa

je železniška postaja s kupolastim stolpom in z ošiljeno konico, s peterokrako na vrhu! To je odlika mesta heroja. Samo sto metrov proč pa spet Lenin z medaljo heroja. Pa smo spet tam.

Ob vsem tem čudenju me je pa le zaskrbelo, kje bom spal. Noči je res samo dobri dve uri, ampak osem stopinj tudi ni hudo vroče. Že prej sem brskal po netu in našel, da sta tu vsaj dva hotela, luksuzen in normalen. A že pri normalnem je bila cena na noč krepko čez sto evrov. To bo prehudo. Ni mi pa dala miru informacija, da je na večjih ruskih postajah tudi »komnata oddiha«, možnost krajšega oddiha in prenočevanja, če si železniški potnik. Potrebna je vozovnica in nekaj denarja. Ker sem varčne narave, sem kar sledil napisu in znašel sem se pred babuško imenitnega videza in ji povedal, kaj bi rad. Takoj je bila silno prijazna in povedala, da je možnost oddiha največ 12 ur in da stane »komnata« 850 rubljev, torej nekako 20 €, da je na voljo tuš in ključ pri njej, potrebuje pa dokument. Vse urejeno, soba na voljo. Za 160 rubljev sem v postajnem bifeju dobil saljanko in pivo in večerja je bila skuhana in použita. Naredil sem še sprehod po mestu in dobil informacijo, da izpred luksuznega hotela Meridian odpelje mašrutka (majhen avtobus, taksi) v Kirkenes zjutraj ob 7h. Dolgo nisem hodil, ker je bilo pošteno hladno. Našel sem še informacijo, da pelje avtobus tudi na Finsko, do Ivala in dalje do Rovaniemija ob 8.30. Vendar mi ta informacija ni bila nič več potrebna. Odločil sem se za Norveško, torej za Kirkenes.

Se nadaljuje
p. Peter Lavrih

Romanje k sv. Martinu v Tours, Francija

Ob 1700-letnici svetnikovega rojstva
28. 4. – 2. 5. 2016
avtobus

Sv. Martin je v svojem času močno zaznamoval krščanstvo v Evropi, posebno v Galiji. Njegova pot je potekala skozi naše kraje, od Sabarije na današnjem Madžarskem do širšega področja reke Loire v Franciji, prav do Toursa, kjer je bil škof. Po tej njegovi poti želimo romati v jubilejnim letu.

PROGRAM: 1. dan – avtobus

2. dan: romanje k arškemu župniku, sv. Janezu Vianeyu. V Arsu obisk svetnikove cerkve in svetnikove nastanitve, sveta maša. Nadaljevanje romanja ob Loari do sv. Benedikta ob Loari, obisk in naprej v Tours, škofovsko mesto sv. Martina.

3. dan: sveta maša pri grobu sv. Martina. Candes St. Martin, Lisieux.

4. dan: sveta maša pri Mali cvetki. Obisk rojstne hiše družine Martin. Amiens. Nemčija, Speyer.

5. dan: Speyer in odhod domov. **CENA ROMANJA: 450 €** (enotna) pri udeležbi nad 40 oseb. Če je udeležba manjša, se zviša za 40 €.

CENA VKLJUČUJE:

- ☞ avtobusni prevoz na celotni poti,
- ☞ namestitve v romarskih domovih in hotelih s polpenziji,
- ☞ organizacijo in vodstvo,
- ☞ nezgodno zavarovanje tujina.

PRIJAVE: preko spletne strani, po e-pošti ali v pisarni Komisariata.

Transibirska 2016 – Kazanska ikona bogorodice

Najlepše potovanje po Rusiji. Začetek v Kazanu pri najslavnejši marijini ikoni v Rusiji, transisibirska železnica z vmesnimi ogledi mest. Od 16. do 28. maja 2016

Želje mnogih, da bi doživeli najdaljšo železnico na svetu v največji državi – Rusiji, so še vedno žive. Pripravili smo program, ki povezuje nostalgijo Transibirske železnice in kraje, mesta, jezera ob njej. Da bi bili samo na vlaku na vsej dolžini, ne bi imelo pravega učinka. Povezali smo vlak in ogled, začeni s najznamenitejšo ikono ruskega pravoslavja – KAZANSKO MARIJO. In prav v Kazanu (namesto v Moskvi – Moskva zahteva kar nekaj dni za ogled!) začnemo potovanje na Daljni vzhod do Vladivostoka. Na vlaku so kupeji s štirimi posteljami, hoteli pa bodo z dvema ali tremi ali z doplačilom za enoposteljno sobo. Na vlaku pa eno- ali dvoposteljnih kabin ni. Sveža posteljina je na voljo. Lahko imate rezervno brisačo. Hrana v Rusiji ni draga. Kot je navedeno v programu, bomo imeli načeloma polpenzije, kadar smo v hotelih. Na vlaku pa je hrana v lastni režiji. Možnosti so: jedilni vagon (soljanka ali boršč = odlična jed na žlico!), ki je v sestavi vlaka, ali pa na vsaki postaji, ko vlak stoji vsaj 10-15 minut, je tržnica za vse vrste toplih in hladnih jedi ter pijač. Vsak vagon

ima tudi vročo vodo »krop«, da si sami pripravite, čaj, kavo ali juho, ki jo imate s seboj. Rusi so glede tega zelo iznajdljivi. Rusija je v zadnjem času postala cenejša dežela zaradi ukrepov Evrope. Zato je naša pot glede na širino programa ugodna in poceni.

1. dan – polet v Kazan.

2. dan – Kazan: Kazan je za pravoslavje izvorno mesto kazanske Marijine ikone.

3. dan – Jekaterinburg:

Ogled mesta: spomenik ustanoviteljev mesta, Ural, univerzitetno mesto, opera in balet, od tu izhaja ruski predsednik Boris Jelcin, KGB hiše, spomenik Črni tulipan, namenjen ruskim vojakom, umrlim v Afganistanu, dvorci trgovcev in lastnikov rudnika zlata iz 18. stoletja, reka Iset, lesena arhitektura, primeri sovjetskega konstruktivizma, cona za pešce, cirkus, Levitan, hiša slavnega ruskega napovedovalca med drugo svetovno vojno, Turhaninov mlin in katedrala v krvi, zgrajena na mestu Ipatijeve hiše, in soba, kjer je bila uničena družina Romanovih.

4. dan – na vlaku

5. dan – Novosibirsk: Ogled mesta: zajtrk v hotelu, Mestna vožnja z obiskom zgodovinskega in kulturnega središča Novosibirsk, Leninov trg, Novosibirsk – akademsko mesto, opera in balet, katedrala Aleksandra Nevskega, Kapela sv. Nikolaja - središče ruskega imperija, most čez reko Ob in monumentalna stavba železniške postaje. Osrednja tržnica – eno najbolj značilnih mest, kjer lahko kupite nekaj tradicionalnih sibirskih specialitet: cedre, orehe, borovnice, brusnice.

6. dan – na vlaku**7. dan – Irkutsk**

Obisk katoliške cerkve, zvečer sv. maša. Oglad mesta.

8. dan – Irkutsk, Bajkal: Ekскурzija

Izlet v vasi Listvyank bližini Bajkalskega jezera. Muzej lesene arhitekture »Tal'cy« Postanek za ogled Šamanske skale, območje opazovanja. Bajkalski muzej. Izlet na Čerski vrh s sedežnico, veličasten pogled na Bajkalsko jezero in izvir reke Angara. Obisk vasi Krestova (sv. Nikolaj, trgovina s spominki, ribji trg).

9. in 10. dan – na vlaku

11. in 12 dan – Vladivostok: zajtrk, ekskurzija, ogled mesta: sv. maša v katoliški cerkvi, območje opazovanja Egersheld, železniška postaja, osrednji trg, Nikolajev slavolok, podmornice S-56. Kosilo, muzej »Arsenjev«, Muzej »trdnjava«, Sport Riva, nakupovanje, pravoslavna cerkev.

13. dan – polet na Brnik

CENA ROMANJA: (članska) 1.850,00 €. Cena vključuje vse letalske prevoze in letališke takse v turističnem razredu, hotelske namestitve s hrano, kot je navedeno v programu, vozovnice za vlak vključno s spalnikom, kot je v programu, v oddelkih po 4 postelje, turistične takse, vodstvo, nezgodno zavarovanje – tujina. Velikost skupine: najmanj 15 oseb. **NI VKLJUČENO**, kar ni na programu, hrana in pijača v času vožnje in bivanja na vlaku. Napitnine za lokalne vodiče v Rusiji. **STROŠKI PRIDOBITVE VIZE** (pribl 60 €) – za pridobitev vize je potrebno na Društvu predložiti potni list, ki je v času vstopa v Rusijo veljaven še vsaj 6 mesecev, izpolniti formular in dodati fotografijo.

NACIN PLAČILA: prijava je sprejeta, ko je poravnanih prvih 500 €, drugi obrok (500 €) do 15. 3., preostali del do 5. maja 2016.

Program pripravil p. Peter & agencija Ural Tours Sibirija.

Romanje v Indijo

Kalkuta, mesto matere Terezije – barviti Radžastan z nepozabnim Tadž Mahalom – kolonialna Goa z bogato zapuščino misijonarjev
NOVEMBER 2016

v sodelovanju z agencijo Trud

1. dan: MB-LJ-Benetke-Kalkuta. Dopoldne se z avtobusom odpeljemo do beneškega letališča in z enim postanekom poletimo v Indijo.

2. dan: Kalkuta

Kalkuta, kjer se mešata podoba kolonialne Evrope iz 19. stoletja in vrvež milijonskega vlemesta, je povezana z mnogimi pomembnimi imeni. Za nas je najpomembnejša zavetnica najrevnejših in najbolj odrinjenih, blažena mati Terezija, ki je največji del svojega poslanstva opravila prav v tem mestu med gobavci in drugimi reveži, brezdomci, otroki in ostarelimi. S Kalkuto je neločljivo povezano tudi ime največjega indijskega pesnika Rabindranatha Tagoreja, ki je za svojo brezčasno literaturo in ustvarjanje prejel Nobelovo nagrado. Med ogledi bomo obiskali pomemben hindujski tempelj, ogledali si bomo gotško katedralo sv. Pavla, zvečer pa vstopimo v center, kjer je prebivala mati Terezija in kjer je svetnica tudi pokopana.

3. dan: Kalkuta

Eden od najbolj prepoznavnih simbolov Kalkute je tudi spomenik v čast

angleški kraljici Viktoriji. Ustavili se bomo ob indijski sveti reki Ganges, se sprehodili po znamenitem knjižnem sejmu, obiskali izdelovalce glinenih izdelkov. Večer bo namenjen osebni molitvi ob grobu matere Terezije.

4. dan: Kalkuta-Džajpur

Radžastan - prestolnica Džajpur, ki je edinstvena mešanica modernega in tradicionalnega in pravo doživetje je sprehod po ozkih ulicah, bazarjih, tradicionalnih obrtniških četrtih... Značilne rožnate barve je tudi mestni simbol, Palača vetrov.

5. dan: Džajpur

Trdnjava Amber, kamor se bomo povzpeli kar s sloni. Veličastno stopnišče, palače in vrtovi nam bodo pričarali podobo nekdanjega bleščečega domovanja radžputske gospode. Prevezel nas bo starodavni observatorij Jantar mantar, čigar instrumenti so še danes do sekunde točni.

6. dan: Džajpur-Agra

Agra, mestu večne ljubezni - Tadž Mahal, je pravi beli čudež v marmorju.

7. dan: Agra-New Delhi

New Delhi, milijonsko mesto nasprotij. Spoznali bomo prelepo mošejo Jama Masjid, z rikšo se bomo zapeljali po ozkih uličicah med prodajalci začimb, čaja, med stojnicami in majhnimi trgi.

8. dan: New Delhi-Goa

Goa je nekdanje pomembno trgovsko in pristaniško mesto ob Indijskem ocea-

nu. Goa je najmanjša od 25 dežel, ki tvorijo Indijo. Velika je za petino Slovenije.

9. in 10. dan: Goa - Ogledi v Goi**11. dan: let v Benetke-LJ-MB****CENA:**

2.490 evrov (najmanj 35 potnikov),
2.590 evrov (najmanj 25 potnikov),
2.690 evrov (najmanj 15 potnikov);

VKLJUČUJE: letalski prevoz, letališke pristojbine, prevoz do letališča in nazaj, notranje lete Kalkuta-Džajpur in New Delhi-Goa, prenočevanje v hotelih 4****, polpenzione po programu (zajtrki, večerje), vse lokalne prevoze, ogleda in vstopnine, urejanje vizuma, slovenskega vodiča in duhovno vodstvo, zdravstveno zavarovanje;

OBVEZNO DOPLAČILO: napitnine 50 USD (vodiču na poti);

DOPLAČILO PO ŽELJI: enoposteljna soba 350 evrov;

VIZUM: je vključen v ceno. Ob prijavi morate oddati fotokopijo potnega lista. Najkasneje dva tedna pred odhodom potrebujemo potni list, dve fotografiji in izpolnjen obrazec;

PLAČILNI POGOJI: 30% akontacije ob prijavi, preostalo lahko na obroke;

SPLOŠNI POGOJI so sestavni del programa in so na voljo v poslovalnici.

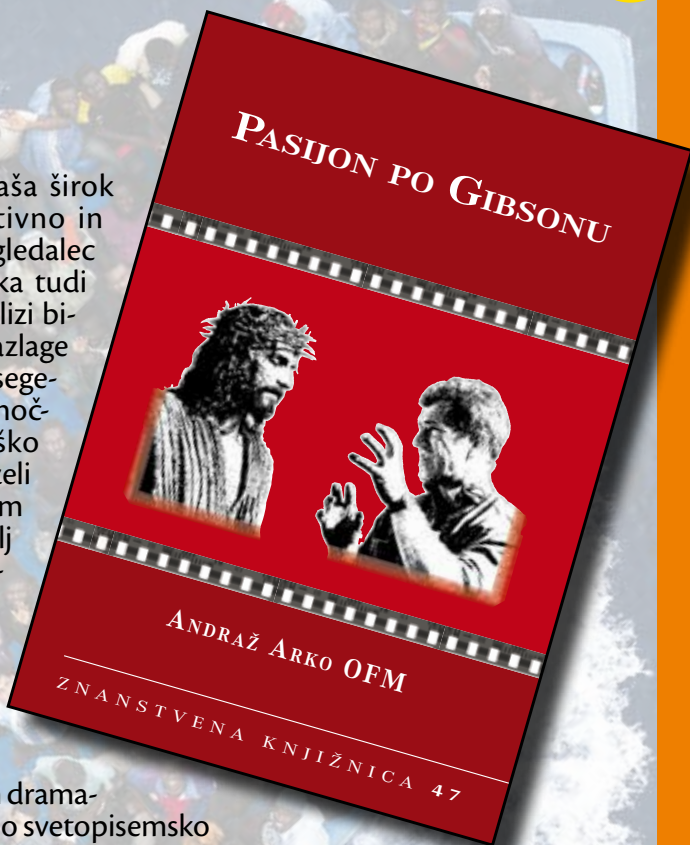

Andraž Arko OFM
PASIJON PO GIBSONU

Pasijon po Gibsonu prinaša širok vpogled v umetniško, motivno in teološko zaledje filma, ki jih gledalec ob površnem gledanju zlahka tudi spregleda. Pri eksegetski analizi bibličnih besedil se opira na razlage enega vodilnih katoliških eksegetov Raymonda Browna, kar močno poglobi biblično-teološko dimenzijo knjige. P. Andraž želi biti s to knjigo v pomoč vsem tistim, ki bi se želeli naučiti bolj poglobljeno brati filmsko pripoved ter jo ovrednotiti tudi kot sodobno evangelizacijsko sredstvo. Gibsonovo uprizoritev Kristusovega pasijona, ki v filmsko pripoved mojstrsko vključuje tako najsodobnejšo filmsko in dramaturško tehniko, kot preverjeno svetopisemsko in apokrifno izročilo ter druge različne zgodovinske in teološke vire, prikaže kot aktualne načine medijske govornice o temeljnih teoloških vsebinah. Branje bo tako gotovo obogatilo vse tiste, ki filmov ne požirajo samo z očmi, ampak si želijo kritičnega gledanja, ki ne ostaja samo pri sliki, ampak vodi do besede in misli, ki jo lahko izrazi ter jo tako sprejme ali zavrne. V tem primeru postaja tudi film šola komunikacije življenja.

format 16 x 23 cm
obseg 272 strani
cena 13 €

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**

Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si

www.ofm.si/zbf/